

๑

“ยาย...หนูไปสอบก่อนนะ”

หญิงสาวร่างบางที่อยู่ในช่วงพักติวภาษาตะโกนบอก ก่อนจะหยิบข้าวของวิ่งจากไปเพื่อรอมอเตอร์ไซด์รับจ้างที่มักจะมารับ-ส่งกันประจำ

“แล้วรีบกลับมาละ” เจ้าของเสียงแหบเบาได้ตอบกลับไป ก่อนจะหยิบแกงถุงที่ตักจัดเตรียมเอาไว้ก่อนแล้วใส่ถุงหิ้วยื่นให้ลูกค้าที่มายืนรอลูกค้าหน้าร้าน “หกลีบบาท”

ลูกค้าเก่าแก่ยืนบนบันไดเบาะยี่สิบบาทสามใบให้แก่ยายโสน แม่ค้าขายข้าวแกงเจ้าเก่าประจำตลาด

“ยิ่งโตหน้าตามันก็ยิ่งสวยเหมือนน้ำมันนอะยายโสน ไม่เห็นมีเค้าพ่อ กับแม่มันเลยสักนิด”

ยายโสนเหลือบมองคนพูดเพียงนิด ก่อนจะหยิบทัพพีขึ้นมาตักแกงจากในหม้อมีหูใส่ถุงเตรียมรับลูกค้าที่จะทยอยมาซื้อแกงถุงสำเร็จรูปกันในวันยามเย็น...แม้จะพยายามลืม พยายามไม่ใส่ใจ แต่ก็มีคนคุยเขี่ยเรื่องราวเก่าๆ ให้ได้คิดถึงเสมอ

“ว่าแต่ลูกสาวคนเล็กของยาย มันไม่กลับมาบ้างหรือ”

“จะไปถามถึงมันทำไม”

“อ้าว ก็ฉันเห็นมันมาตั้งแต่เด็ก อะไรวะ...ยายโสนเป็นแม่มีมันแท้ๆ ไม่คิดถึงลูกเต๋ามันบ้างเลยหรือไง”

“ทำไมฉันต้องไปคิดถึงมัน” หญิงชราอายุเจ็ดสิบกว่าดกแกงใส่ถุงด้วยอาการกระเทกกระถัน

“อ้าว ก็คนเป็นแม่ลูกกัน ว่าแต่ที่พูดแบบนี้แสดงว่าลูกสาวไม่เคยส่งข่าวมาเลยใช่ไหม นั่นไง ฉันว่าละ จันที่เขาพูดๆ กันว่าได้มีผัวรวยอยู่ทางเหนือนั่นก็คงไม่จริงใช่ไหม เพราะถ้านางมีเงินมีทอง มันก็ต้องมาส่งเสียเลี้ยงดูลูกเต๋าหรือยายโสนจริงไหม...”

ทัพพิถูกขว้างทิ้งใส่ในถาดจนเกิดเสียงดัง ในขณะที่หญิงชราทำเอวด้วยสีหน้าถมึงทึง

“ซื้อแกงเสร็จแล้วไม่ใช่หรือ ซื้อเสร็จแล้วก็ไปเสียสิ จะมายืนบังหน้าร้านทำไมกัน”

“แหม...” ลูกค้าเก่าแก่ที่บ้านช่องอยู่ไม่ไกลจากกันเท่าไรทำเสียงโอดโอยไม่พอใจ แต่ก็ยอมจากไปเมื่อเห็นสีหน้าบึ้งตึงของยายโสน

ทันทีที่ลูกค้าคนแรกเดินจากไป ยายโสนก็ทิ้งทุกอย่างที่ทำอยู่ก่อนจะทรุดนั่งลงรากับคนหมดแรง แล้วความหยาตมในกระเป๋าด้านหน้าของผ้ากันเปื้อนที่ผูกอยู่ที่คอขึ้นมอดม ในขณะที่ยกมือก็ปาดเช็ดน้ำตาที่คลออยู่ที่ดวงตา

เรื่องคาวๆ เนาะๆ ไม่ว่าจะแค้นกี่ปีหรือนานนับสิบๆ ปี คนก็ไม่ลืม...

ชายหนุ่มร่างกายสูงใหญ่ในเครื่องแบบทหารเรือชุดสีทากียกมือขึ้นทำความเคารพธงราชนาวีที่ท้ายเรือ และรับการทำความเคารพจากจำยอมประจำเรือด้วยเสียงนกหวีดแหลมสูงอันเป็นเอกลักษณ์

ชาวเรือจะทำความเคารพท้ายเรือเมื่อขึ้นลงเรือ...

ทหารเรือทำความเคารพท้ายเรือเมื่อขึ้นลงเรือกันมาตั้งแต่โบราณ เนื่องจากเมื่อก่อนนี้เรือแต่ละลำจะมีแท่นบูชาหรือเทวรูปอยู่ที่ดาดฟ้าท้ายเรือ อันเป็นที่เคารพสักการะของลูกเรือ ในปัจจุบันนี้มีธงราชนาวีอยู่บริเวณ ท้ายเรือแทน ชาวเรือจึงถือปฏิบัติกันต่อมาในการเคารพท้ายเรือ ถือเป็นการ เคารพสถานที่

ว่าที่นาวาเอก วรณสิงห์ ชลธิพงศ์ ก้าวลงจากสะพานเรือ เขาเพิ่ง ย้ายมารับตำแหน่งผู้บังคับการเรือหลวงซึ่งเป็นหนึ่งในกองเรือฟริเกตที่มี สมรรถนะสูงของราชนาวีไทย ตามคำสั่งของกองทัพเรือเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง แม้จะยังใหม่กับตำแหน่ง แต่ก็ไม่ใหม่กับงานที่ต้องมารับผิดชอบ

ที่นั่นคือที่ที่เขาหลบเลี้ยง รวมถึงพยายามไม่กลับมาเหยียบอยู่หลายปี หลังจากขอย้ายตัวเองไปหมกตัวอยู่ที่ฐานทัพเรือภาคสองและสามอยู่นาน สิบกว่าปี แต่สุดท้ายก็ต้องกลับมาที่น้อย่างเลี่ยงไม่ได้ ตัวอ้วนผิวดำหิบบ เปลี่ยนไปมาก แต่ก็มีบางอย่างที่ไม่เคยเปลี่ยนไปเลย

นายทหารหนุ่มใหญ่วัยสี่สิบก้าวขึ้นไปบนรถยนต์ต่อเนกประสงค์รุ่น ใหม่ล่าสุด ก่อนจะขับออกไปตามเส้นทางที่มุ่งหน้าไปยังร้านกาแฟชื่อดังซึ่ง มีสาขาอยู่ตามปั้มน้ำมันใหญ่ๆ เพราะมีนัดกับเพื่อนเก่าที่นั่น วรณสิงห์ขับ รถไปเรื่อยๆ ด้วยความเร็วที่ถูกจำกัดไว้ตามกฎหมาย

ถนนในฐานทัพยังคงเหมือนเดิมเหมือนเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว แต่รถรา กลับเพิ่มขึ้นเป็นสิบเท่า เขาชะลอรถเมื่อแล่นผ่านป้อมยามรักษาการณ์ และ ตอนนั้นเองที่มีมอเตอร์ไซด์แล่นแข่งปาดผ่านตัวรถเขาไปทางด้านซ้ายมือ ชายหนุ่มเหยียบเบรคทันทีเมื่อเกือบเฉี่ยวชนกัน และหากเขาไม่หักพวงมาลัย ออกไปทางด้านขวามือมีมอเตอร์ไซด์คันดังกล่าวได้ล้มคว่ำลงไปกับพื้นถนน แน่ๆ วรณสิงห์สบดอย่างหัวเสีย แต่พอเงยหน้าขึ้นมองตามมอเตอร์ไซด์ คันนั้นไป เขาก็เห็นผู้หญิงที่กำลังซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์คันดังกล่าว ใจเขา ถึงกับกระตุก

“มิน...”

สิ่งแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวก็คือ...ตามไป

วรรณสิงห์เร่งความเร็วขึ้นในทันใด แต่เพราะจำนวนรถราที่มีมากมายบนท้องถนนทำให้ไม่สามารถไปได้เร็วเท่าที่ใจต้องการ สุดท้ายมอเตอร์ไซด์คันนั้นก็ทิ้งทางหายลับตาไป กำปั้นใหญ่ทุบลงไปบนพวงมาลัยด้วยความหงุดหงิด

เสียเวลานานนั้น ไม่ว่าจะเป็นแคไหนเขาก็ไม่มีวันลืม...

รูปถ่ายใบเก่าเปลี่ยนสีไปตามกาลเวลา แต่ภาพในใจของใครบางคนกลับไม่เคยเปลี่ยนไป รูปถ่ายใบเก่าที่ซุกซ่อนอยู่ในกระเป๋าเสื้อกางเกงที่เขาพกติดตัวไว้ตลอดเวลาถูกดึงออกมา เหมือนทุกครั้งยามที่เขาต้องการระลึกถึงเจ้าของรูป

มินตรา อพรทวิ หญิงสาวที่เป็นรักแรกและรักเดียวของเขามาหลายปี และไม่มีเลยสักครั้งที่เขาจะลืมเลือนไปจากใจ

ภาพหญิงสาวสวยที่มาช่วยถือป้ายในงานกีฬาสี่เหล่ายังตราตรึงอยู่ในความทรงจำ และวันนั้นเขาก็ไม่ปล่อยโอกาสให้หลุดลอยไป วรรณสิงห์จำได้ว่าตนเองเดินฝ่าวงล้อมของนายทหารนักเรียนจากเหล่าต่างๆ เข้าไปสานสัมพันธ์กับหญิงสาวตามที่เขาหมายมุ่งโดยไม่สนใคร มินตรามีคนมาจีบมากมายหลายคน และสุดท้ายเธอก็เลือกเขา

ความรัก...รักแรกในวัยเยาว์มันช่างหอมหวาน ดึ่มด่ำ ร้อนแรง ตราตรึงติดอยู่ในใจ

‘เรียนจบแล้วแต่งงานกันนะ’

นั่นคือคำสัญญาที่เขามอบให้หญิงคนรัก ยามเมื่อมินตราตกเป็นของเขาในคืนวันหนึ่งด้วยความเต็มใจของทั้งสองฝ่ายหลังจากที่คบหากันไม่นานนัก

‘มันจะรอวันนั้นค่ะสิงห์’ หญิงสาวยิ้มเยื่อนอย่างเขินอาย ตรงกันข้ามกับร่างกายอวบอ้วนที่ขยับตัวเข้าก่ายเกยร่างกายกำยำที่นอนกอดประคองเธอ

อยู่ มือเรียวเลื่อนลื่นไปตามลอนกล้ำเนื้อหนึ่แน่น ชยั้บตัวให้อีกฝ่ายไ้รู้ ว่าตนต้องการสิ่งใด พร้อมกับส่งยิ้มอดอ้อนนัยั้ชวนจนไ้รับการตอบสนอง

‘สิ่งห้ขา...แรงๆ’ เสียงหวานครางกระเส้า ร่างกายลั่นไหวจากการ ชยั้บตัวของร่างกายใหญ่โตที่ห้ยัดกายกระแทกกระทุ้้นไม่หยุด สองร่างบด เบียดจนแทบกลายเป็นคนคนเดียวกันตามจ้งหระรักที่เร้งเร้า

ตรงปลายจมูกเหมือนยังไ้กลิ่นหอมของน้ำหอม ในขณะที่ห้วใจยัง ร้าร้องโหยหาสัมผัสที่เคยไ้รับ

มินตราคือผู้หญิงคนแรกของเขา เธอไม่เคยหวงตัว อดอ้อนนเอาใจ ยอมตามใจเขาสารพัด มีหรือที่เขาจะไม่รักไม่หลงเธอ

เพราะข้อจำกัดต่างๆ ทำให้เขาและเธอสามารถพบเจอกันไ้เพียงแค่ วันเสาร์-อาทิตย์ นั้นก็ยั้งทำให้ตื้นตัน โหยหา

แต่หลังจากที่เขาไ้รับการประดับยศ ทุกอย่างก็เริ่มเปลี่ยนไป เมื่อมี ระยะทาง เวลา และครอบครัวเข้ามาเป็นตัวแปร เวลาของเขาและเธอเหมือน จะเริ่มสวนทางกัน เพราะเมื่อเริ่มทำงาน เวลาที่มีให้มินตรานั้นก็น้อยลงไป เรื่อยๆ ทำให้หญิงสาวผู้แสนสดใส ร้าเร้ง คุ้ยสนุก กลายเป็นคนเจ้าอารมณ์ หึงหวงอย่างไรเหตุผล พุดไม่รู้เรื่อง จากคนที่เคยมีเหตุผล เคยรอไ้ กลับ ร้องขอให้ทุกอย่างต้องเป็นดั่งใจตน

มินตราไม่เคยเชื่อใจเขา เธอหวาดระแวงไปกับทุกอย่าง แต่ถึงกระนั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่จะทำให้เขาคลายความรักที่มีต่อมินตราลง เขายังคงเฝ้าฝั้น และตั้งใจจะทำตามสัญญาที่เคยให้ไว้แก่อีกฝ่าย ขอแค่มินตราเรียนจบ เท่านั้น เขาพร้อมจะแต่งงานกับเธอทันที

แต่ในปีสุดท้ายของการเรียนของมินตรา หญิงสาวเกิดป่วยหนักจน ต้องเข้าโรงพยาบาลอยู่เป็นเดือน และนั่นก็เป็นเหตุผลที่มินตราไม่สามารถ ไปสอบไ้ได้ หญิงสาวเริ่มท้อแท้กับการเรียน ก่อนจะบอกเขาว่าทางครอบครัว จะให้ลาออกจากมหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่เพื่อส่งเธอไปเรียนต่างประเทศ แทน

ตอนนั้นวรรณสิงห์ร้อนใจนัก เขาไม่อยากให้มินตราจากไปไกลขนาดนั้น เขาเห็นแก่ตัว อยากเก็บหญิงสาวไว้กับตัว เขาพาเธอไปพบครอบครัว ไปบอกมารดาว่าเขาต้องการจะแต่งงานกับมินตรา

แต่มินตราไม่สามารถเข้ากับครอบครัวของเขาได้เลย โดยเฉพาะกับมารดา เพียงแค่คืนแรกที่พักอยู่ที่บ้านของเขา มินตราก็ร้องไห้บอก ว่ามารดาของเขาเกลียดเธอ แอบดุด่าว่ากล่าวเธออย่างรุนแรงที่เธอยอมมีอะไรกับเขาก่อนเวลาอันสมควร มองเธอว่าเป็นหญิงใจง่ายที่เรียนไม่จบ ยอมนอนกับผู้ชายคนไหนก็ได้เพื่อแลกกับเงิน things ที่เธอมีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น

เขาถึงกับมีปากเสียงกับมารดาเพราะเรื่องนี้ โกรธเคืองมารดาที่มองมินตราไปในแง่ร้าย รวมถึงกล่าวหาว่ามินตราขโมยสร้อยไปด้วย

‘สิงห์ฟังแม่นะ ที่นั่งผู้หญิงคนนั้นมันยอมแก ก็เพราะว่ามันเห็นว่าที่บ้านแกมีเงิน ลองแกไม่มีเงินให้มันถลุงสิ จ้างให้มันก็ไม่เอาแก ตาสิงห์แกมันอ่อนต่อโลกนัก มันเป็นผู้หญิงคนแรกของแกก็จริง แต่แกไม่ใช่ผู้ชายคนแรกของมันรู้ไว้ซะ แล้วนี่ถ้ามันรู้ว่าแม่ไม่อนุญาตให้แกแต่งงานกับมัน ประกาศว่าจะตัดแกออกจากกองมรดก มันจะทิ้งแกทันที แกเชื่อแม่ไหม’

มารดาเขาทำตามที่เขาพูดทุกอย่าง นางประกาศไว้ต่อหน้าคนทั้งบ้าน ให้มินตราได้รู้ ว่าเจตนาของท่านคือไม่ยอมรับผู้หญิงที่ชื่อมินตรา ต่อให้มินตราจะมีลูกมีหลานให้ แต่งงานจดทะเบียนสมรสกับวรรณสิงห์ นางก็จะไม่รับไว้ร่วมตระกูล รวมถึงตัดเงินและยึดทุกอย่างคืนจากวรรณสิงห์

ตอนนั้นวรรณสิงห์โกรธมารดาเหลือเกินที่บีบคั้นมินตราและเขาทุกทาง แต่ลูกผู้ชายอย่างเขามีหรือจะยอมแพ้ เขามีงาน เขามีเงินเดือน แคเมียคนเดียวทำไมเขาจะเลี้ยงไม่ได้ เขาพามินตราเดินออกมาจากบ้านของมารดา ทำเรื่องโยกย้ายขอมายู่ที่สี่ตึกเพื่อสร้างครอบครัวของตนเอง

สี่ตึก...ที่นี่จึงเป็นสถานที่แห่งความทรงจำ

แต่...มินตราไม่ชอบสี่ตึก คัดค้านอยากให้เขาย้ายไปอยู่ที่อื่น เขา

เองก็ตามใจอีกฝ่าย ทำเรื่องขอยกย้ายตามระบบ แต่ก็เชื่อว่าเงินก็อยากจะไปไหนก็ได้ เขาขอให้เธอรออย่างใจเย็น

ระหว่างนั้นมินตราอ่อนลงมาก ไม่เอาแต่ใจตัวเองเหมือนช่วงที่ผ่านมา รวมถึงยอมรับสภาพความเป็นอยู่หลังจากที่เขาถูกมารดาตัดขาดได้อย่างน่าชื่นชม จากที่เคยเที่ยวเตร่ก็เก็บเนื้อเก็บตัวอยู่แต่ในห้องเล็กๆ ในแฟลตส่วนกลางซึ่งเป็นที่พักอาศัยที่ทางราชการจัดไว้ให้ ชวนไปไหนก็ไม่ไป แม้แต่เดินเที่ยวในสถานที่ต่างๆ ในตัวสัตว์หีบก็ไม่ไป บอกว่าจะทำให้สิ้นเปลืองเงินทองโดยใช่เหตุ

ยิ่งมินตรายืนยันว่าจะไม่จดทะเบียนกับเขาจนกว่ามารดาของเขาจะเห็นใจเธอ วรรณสิงห์ก็มองความใจเด็ดของมินตราอย่างชื่นชม ทำให้เขาเพิ่มความรักความเมตตาต่อมินตรามากขึ้นไปอีกเป็นหลายเท่าตัว

แต่ถึงกระนั้นมินตราก็ไม่ยอมให้เขาไปพบครอบครัวของเธอ เธอว่าเธออยากครอบครัวตัวเองที่มารดาของเขาไม่ยอมรับในตัวเธอ

สำหรับเขาแล้ว ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนจะยอมพลีกายให้ชายที่ไม่สามารถมอบงานวิวาทิให้เธอได้อย่างเขา ยอมให้เขาเซยชมอยู่หลายปี หากไม่ใช่เพราะมินตรารักเขาอย่างสุดหัวใจ

ประจวบเหมาะกับงานและหน้าที่ เรื่องที่เขาสังกัดนั้นบางครั้งก็ออกไปปฏิบัติหน้าที่ตรวจการ สกัดกัน ลาดตระเวน ป้องกันการแทรกซึมทางทะเล และชายฝั่ง คุ่มครองเรือประมง เรือพาณิชย์และทรัพยากรธรรมชาติ บริเวณชายฝั่งทะเล ทั้งในอ่าวไทยและทะเลอันดามัน รักษากฎหมายในทะเลตามอำนาจหน้าที่กองทัพเรือ ซึ่งบางครั้งก็ใช้เวลาเป็นวัน เป็นสัปดาห์ เป็นเดือน ทำให้จำเป็นต้องทิ้งมินตราเอาไว้คนเดียวยามที่ต้องไปปฏิบัติราชการ

แต่หน้าที่ที่ไม่อาจรังความคิดถึงและความรักที่มีต่อมินตราได้ วรรณสิงห์ยอมนั่งรถประจำทางเสียเวลาไปครึ่งค่อนวันเพื่อไปพบหน้าอีกฝ่ายเพียงแค่วันหนึ่งก่อนจะต้องเดินทางกลับไปปฏิบัติงานอีกครั้ง

ขอแค่ได้เห็นหน้า แค่นี้ก็พอ แค่นี้ก็คุ้มแล้ว

แค่นั้นก็พอที่จะเป็นน้ำหล่อเลี้ยงหัวใจในยามที่ต้องห่างไกลกันอีกหน
วรรณสิงห์จำได้ว่ามีครั้งหนึ่งเขาตั้งใจจะมาเซอร์ไพรส์มินตราด้วยการ
เดินทางกลับไปหาเธอโดยไม่บอกล่วงหน้า ตั้งใจจะทำให้ประหลาดใจ แต่
เป็นเขาเองที่ต้องประหลาดใจ เมื่อกลับมาพบห้องพักที่ว่างเปล่า รกและ
สกปรกราวกับว่าปราศจากผู้อยู่อาศัย จานชามในอ่างเป็นคราบสกปรกแห้งกรัง
เหมือนทิ้งไว้หลายวัน เสื้อผ้ากระจัดกระจายไปทุกทิศทุกทาง

มินตราไม่ใช่คนสะอาดเรียบร้อย ออกจะหยาบโหย่งด้วยซ้ำ ซึ่งเขาก็
พอจะเข้าใจ เพราะเท่าที่มินตราเล่า ครอบครัวของเธอค่อนข้างมีฐานะ
มินตราบอกว่าเธอไม่เคยต้องลำบากทำงานบ้านเองเพราะที่บ้านจ้างแม่บ้าน
ไว้หลายคน เขาเองก็ไม่ตั้งใจ เมื่ออยู่ด้วยกันก็ต้องช่วยกัน ไม่เขาก็ต้องเป็น
มินตราที่ทำ หากมินตราไม่ทำหรือทำไม่เป็นก็เป็นเขาที่จะต้องทำ คิณนั้น
วรรณสิงห์เก็บกวาดห้องหับข้าวของต่างๆ จนห้องสะอาดดังเดิม แล้ว
ปักหลักนั่งรอคนรักอย่างมีความหวัง

หลังจากที่ทางบ้านมินตราเลิกส่งเงินมาให้เพราะหญิงสาวเลือกมาอยู่
กับเขา เขาก็ยกเงินเดือนทั้งหมดให้เธอดูแลจัดการ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยัง
รู้สึกผิดที่มีข้าวของบางอย่างที่เขาไม่สามารถจัดหามาให้ตามความต้องการ
ของมินตราได้ เพราะในตอนนั้นราคาของมันสูงเกินไปสำหรับเขา แต่เขาก็
เอ่ยปากสัญญาว่า อะไรที่มินตราอยากได้แล้วไม่ได้ในวันนี้ วันหน้าเขาจะหา
มาให้ ให้จงได้...

คิณนั้นชายหนุ่มรอคอยผู้ที่ตนเรียกว่าเมียอย่างเต็มปากอยู่ค่อนข้าง
แต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงา โทรศัพท์ก็ติดต่อไม่ได้ เขาเลยต้องตัดใจยอมเดินทาง
กลับไปทำหน้าที่ของตน หน้าที่และความรับผิดชอบ

และในคิณเดียวกัน ขณะที่เขากำลังนั่งรถโดยสารจะเดินทางกลับไป
ปฏิบัติหน้าที่ มินตราก็โทร. มาหาพร้อมกับเสียงสะอื้นรำไห่ เธอว่าครอบครัว
ของเธอบุกมาถึงห้อง รื้อค้นทำลายข้าวของจนมีสภาพอย่างที่ว่าวรรณสิงห์เห็น
บิบบังคับให้เธอกลับไปอยู่กับครอบครัว แถมยังถูกดูด่าทุบตีที่ใจง่ายยอม

มีอะไรกับเขาทั้งๆ ที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน มินตราบอกว่าครอบครัวของเธอ ยืนกรานเสียงแข็งที่จะให้เธอและเขาเลิกจากกัน เพราะอย่างไรเสียมารดา ของเขาก็ไม่ยอมรับเธออยู่แล้ว คินนั้นเขาพูดลอบมินตราอยู่นาน นานจน กระทั่งหญิงสาวเย็นลง พร้อมกับนัดหมายว่าสัปดาห์หน้าเขาจะเดินทางกลับ ไปหาเธอให้ได้

เพียงแค...ขอให้รอก่อน

และเขาก็ทำอย่างนั้นจริงๆ เขาร้อนใจจนยอมทิ้งหน้าที่ความรับผิดชอบ เพื่อกลับไปหามินตรา แต่สิ่งที่เขาพบในห้องนอน บนเตียงนอนของคน ทั้งคู่ก็คือมินตรากับข้อมือบอบบางที่ถูกกรีดด้วยคัตเตอร์จนเป็นแผลยาว มี เลือดไหลซึมตลอดเวลา

นาทีนั้นเขายอมรับว่าตนเองตกใจมาก ตกใจที่มินตราทำร้ายตัวเอง แบบนั้น แต่โชคดีว่ารอยกรีดไม่ได้ลึกมาก เมื่อหมอทำแผลเสร็จก็อนุญาต ให้มินตรากลับบ้านได้ และหลังจากที่ทั้งคู่กลับจากโรงพยาบาล วรณสิงห์ ก็คาดคั้นมินตราอย่างหนักถึงเหตุผลของการกระทำที่ไร้สติแบบนี้

“มันอยากตาย สิ่งที่จะให้มันอยู่ไปทำไมคะ มันรักสิงห์ รักสิงห์ เหลือเกิน แต่ครอบครัวของเราไม่มีใครเห็นด้วยเลย แม้สิ่งนี้ก็เกลียดมัน ในตอนที่ครอบครัวของมันก็ประกาศว่าจะไม่มีวันรับสิ่งหมาเป็นลูกเขยอย่าง เด็ดขาด มันคิดอะไรไม่ออกแล้ว มันตัดสินใจหมด ให้มันตายไปเสียยิ่งดีกว่า ให้พวกเขารู้ว่ามันรักสิงห์ถึงขนาดยอมตายได้” หญิงสาวจำให้ราวกับชีวิตจะ ดับลงในวันนั้น ยิ่งทำให้วรณสิงห์รู้สึกผิดหนักขึ้นไปอีก เป็นเพราะเขา มินตราถึงได้เสียใจอยู่แบบนี้

“มัน ฟังผม ผมจะไปพบครอบครัวมันเอง จะไปอธิบายทุกอย่างให้ ครอบครัวมันเข้าใจ ไปบอกพ่อกับแม่มันว่าผมรักมันแค่ไหน”

มินตราส่ายหน้า น้ำตาริน

“ไม่คะสิงห์ ไม่ สิ่งที่ไม่รู้ว่ามันโดนอะไรมาบ้างวันที่ครอบครัวมาพา กลับไป มันจะไม่กลับไปที่บ้านหลังนั้นจนกว่าพ่อและแม่จะอารมณ์เย็นลง

แล้ว” มินตราโผเข้ามากอดรัดเขาไว้ “เราเลิกกันเถอะนะคะ ไหนๆ เรื่องของเราผู้ใหญ่ก็ไม่น่าดีทั้งสองฝ่าย มันเองก็เหนื่อย ต่อให้มันรักลึงค์มากแค่ไหน แต่มันก็ทนไม่ได้หรอกนะคะที่ครอบครัวของเราทั้งคู่ไม่ยอมรับเรา”

“แล้วมันเคยคิดไหม ว่าถ้ามันเป็นอะไรไป ผมจะอยู่อย่างไร ผมจะอยู่อย่างไรหากไม่มีมัน”

“สิงห์ขา มันรักลึงค์ รัก...” มินตราโผกอดชายคนรักเอาไว้แน่น คือนั้นวรรณสิงห์ก็ได้แต่เฝ้าปลอบประโลมมินตราด้วยร่างกายและหัวใจรักที่มีต่ออีกฝ่าย

“ผมรักมัน และต่อให้ใครไม่ยอมรับเรา ผมก็จะไม่ทิ้งมันไปไหน เชื่อผมนะ ผมจะทำให้มันมีทุกอย่างที่มันต้องการ มันจะไม่อายใคร”

“สิงห์ขา...” ร่างบางทอดกายกอดก่ายวรรณสิงห์ไว้แนบแน่น เลื่อนมือลูบไล้ไปบนกล้ามเนื้อแน่นด้วยความหลงใหล ขยับตัวบดเบียดเสียดสี “รักมันนะคะ รักมัน กอดมัน”

“ผมไม่มีวันปล่อยมันไปหรอก”

“อ้อ...”

มินตราเผลอคราง สูดหายใจเข้าลึก เมื่อร่างสูงใหญ่ขยับตัวสอดประสาน สะโพกแข็งแรงกระแทกกระทั้นจนร่างบางที่อยู่ใต้ร่างโยกไหวสั่นเทิ้ม เติมไปด้วยความเสียวระสั่น เหมือนกำลังใช้ร่างกายปลอบประโลม แสดงความรักให้อีกฝ่ายได้รู้ว่าความรักของเขานั้นมันเร้าร้อนรุนแรงเพียงใด

แต่นั้นคือคืนสุดท้ายที่เขาและเธอได้อยู่ในอ้อมกอดของกันและกัน

เมื่อเขาเดินทางกลับไปภูมิลำเนาที่ มินตราก็หายไป หญิงคนรักที่คบหากันมากกว่าสามปีหายไปราวกับไม่เคยมีตัวตน วรรณสิงห์เสียใจจนแทบบ้า เขาโทษครอบครัวตัว รวมถึงมารดาที่บีบจนมินตราต้องถอดใจและหนีไปจากเขา ทั้งๆ ที่เขากับมินตรารักกันมาก มากจนวรรณสิงห์คิดว่าเขาและเธอสามารถตายแทนใครอีกคนได้โดยไม่ต้องคิดด้วยซ้ำไป

เขาเสียศูนย์ ไม่เป็นผู้เป็นคนอยู่หลายปี จนกระทั่งในวันที่บิดาจาก

ไป เขาเห็นความทุกข์ระทมของมารดา หลังจากวันนั้นเขาก็กลับมาตั้งหลักอีกครั้งเพียงเพราะอยากเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของมารดา...ผู้หญิงที่เลี้ยงเขาด้วยเลือดในอก และสำนึกได้ว่าเขาช่างอกตัญญูนักที่เห็นผู้หญิงอื่นดีกว่ามารดาของตนเอง

ชายหนุ่มนั่งทอดอารมณ์มองผืนทะเลเบื้องหน้า ความรัก ความหลัง หวนกลับมาอีกหน เป็นเพราะผู้หญิงคนนั้น คนที่เขาเห็นเมื่อหลายวันก่อน
 ทั้งๆ ที่มันควรจะจบลงไปแล้ว จบไปตั้งแต่วันที่มินตราเดินทางไปแล้ว แต่ในความรู้สึกของเขา มันยังค้างคา เหมือนมีคำถามที่ยังต้องการคำตอบ เหมือนยังติดค้าง...

ตอนนี้ทุกครั้งยามที่ขับรถ ตาคมจะเฝ้ามองไปที่มอเตอร์ไซค์ทุกคันที่แล่นผ่าน ตั้งแต่วันนั้นก็ผ่านมาเป็นสัปดาห์แล้ว แม้เขาจะขับรถออกมาเวลาเดิมเหมือนเช่นหนก่อนแต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของผู้หญิงคนนั้น ขนาดไปไล่ถามกับมอเตอร์ไซค์รับจ้างที่เขาทันเห็นสีของเสื้อก็ในวันนั้นแล้วก็ตามที่ แต่ก็ไม่มีมอเตอร์ไซค์คันไหนในวินนีก็ออกสักคน

ภาพหลอนหรือ...

มินตรา...

๒

“มนต์มากินข้าวให้ไว พี่ต้องไปช่วยยายเก็บร้านอีกนะ”

มนสิชา ลิทธิพนธ์ ตะโกนเรียกน้องชายที่กำลังนั่งวาดรูปและระบาย ลี้อยู่หน้าโทรทัศน์ให้มากินข้าว ในขณะที่ตัวเองก็จัดเตรียมข้าวปลาอาหารไว้ให้น้องชายคนเดียวเสร็จสรรพ แต่เจ้าน้องชายตัวดีก็ยังไม่ยอมขยับเสียที่

“พี่ไม่รอแล้วนะ พอพี่ไปแล้วมาล็อกบ้านด้วย แล้วอย่าเปิดประตูให้ใครเข้ามานะ” หญิงสาวสั่งความก่อนที่จะคว้าพวงกุญแจที่แขวนอยู่บนฝาผนังแล้วปิดประตูรั้วบ้านให้แน่นหนา เดินออกจากตรอกชุมชนเล็กๆ หลังวัดหลวงพ่อบ๊วยยังถนน มอเตอร์ไซด์คันเก่าจอดอยู่ตรงนั้น มันเป็นมรดกตกทอดของครอบครัว เธอใช้มันไม่บ่อยนักเพราะสภาพที่เก่าจนไม่น่าเชื่อว่าจะขับได้ อีกอย่างเธอก็ขี่รถยังไม่ค่อยแข็งเท่าไร แต่วันนี้ลูสมอเตอร์ไซด์รับจ้างเจ้าประจำมาแถมปลุกไม่ตื่น มนสิชาเลยต้องขี่รถไปตลาดเอง

“กรี๊ด!” มนสิชาร้องดังด้วยความตกใจ แคเธอหักแฮนด์มอเตอร์ไซด์ซิ่งออกไปบนถนนได้ไม่กี่ไกล ก็เกิดเฉี่ยวชนกับรถเอกประสงค์คันโตที่ขับ

อยู่ข้างหน้าจนมอเตอร์ไซค์ล้มเสียหลักไถลไปกับพื้นถนน ขาซ้ายปวดหนึบขึ้นมาทันที และอีกนิดเดียว นิดเดียวเท่านั้นรถคันเก่าของเธอจะไถลไปชนกับรถเก๋งป้ายแดงที่จอดอยู่ไม่ไกล จากที่เกิดอุบัติเหตุชนกันเพียงแค่สองคันก็อาจจะกลายเป็นสามคันขึ้นมาทันที

ผู้คนส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ ก่อนที่ใครต่อใครจะวิ่งมาดู

รถคู่กรณีจอดนิ่งสนิทกะพริบไฟให้สัญญาณแตรรถคันหลัง ก่อนจะรีบเดินมาดูคู่กรณีที่ถูกเขาขับรถเฉี่ยวชนจนอีกฝ่ายเสียหลักล้มอยู่ตรงข้างทาง นานี่นั้นเขาเบี่ยงรถหลบมอเตอร์ไซค์ที่เลี้ยวปาดมาจากไหนไม่รู้ตัวนางขวามือ โดยไม่เห็นวาด้านซ้ายก็มีมอเตอร์ไซค์อีกคันแล่นอยู่ด้านท้ายของตัวรถ เขาเช่นกัน

มนสิชาได้ยินเสียงปิดประตुरถ ก่อนที่จะเห็นร่างสูงเดินอ้อมตัวรถมา ร่างเขาเป็นเงาทะมึนสูงใหญ่เนื่องจากตอนนี้เป็นเวลาทึ่มเสๆ ไฟถนนสลัวจางที่มีมานานเป็นสิบปีก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย หญิงสาวถอดหมวกกันน็อกออกจากศีรษะ เพ่งมองอีกฝ่ายด้วยความกังวล

“คุณเจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ ผม...”

แต่ทันทีที่ได้เห็นใบหน้าของคู่กรณีชัดเจน ร่างสูงใหญ่ก็ชะงักงันไปทันที แวตตาที่เคยนิ่งสนิทกลับวาวไหว โครงหน้าสวยได้รูปกับจมูกเรียวขึ้นสันนิดๆ ดวงตาโตล้อมกรอบด้วยแพขนตายาวทำให้นัยน์ตาคู่นั้นดูอ่อนหวานราวกับตากวาง ทั้งสวยและโดดเด่น เช่นเดียวกับริมฝีปากอวบอ้วนสีอ่อนทำให้อดนึกถึงใครบางคนที่ไม่ได้พบกันนานกว่าสิบปีไม่ได้

“มินตรา...” วรรณสิงห์อุทานเบา เกิดอาการใจกระตุกอีกหน

มนสิชากะพริบตาถี่ เมื่อคู่กรณีของเธอผวาตอนที่เขาเห็นหน้าเธอ ก่อนที่จะเข้ามาประคองร่างเธอที่นั่งอยู่ตรงพื้นถนน...ใช่แล้ว ต้องเรียกว่าผวาถึงจะถูก

‘ไม่ใช่ แต่คล้ายมาก’

ชายหนุ่มเพ่งสายตามองหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้า ก่อนถอนใจกับความ

ละม้ายคล้ายกันได้อย่างน่าเหลือเชื่อ

หญิงสาวสายตืระะไปมา ยังรู้สึกจุกนิดๆ ที่ช่องท้องและเจ็บตรง
ต้นขาจึงค่อยๆ ขยับลุกโดยมีคู่กรณีเป็นคนช่วยพยุง มนสิชาหันมองไปยัง
รถยนต์ที่เฉี่ยวชนกับเธอทันทีเพื่อหาร่องรอยความเสียหาย ตอนนั้ยังไม่รู้ว่า
ใครผิดใครถูก ส่วนตัวเธอคิดว่าตนเองนั้นถูกแน่นอน เพราะขับตรงมา
เรื่อยๆ ไม่ได้ชี้ผาดโผนโจนทะยานแต่อย่างใด แต่ถ้าคดีพลิกเป็นเธอเองที่
ผิดก็กลัวว่าจะชดใช้ค่าเสียหายให้อีกฝ่ายไม่ไหว ไม่ได้ขยาดไปมองไอ้แก
มอเตอร์ไซด์คันเก่าที่ล้มไปกองเป็นเศษขยะอยู่ข้างทางเลยแม้แต่น้อย

หากต้องจ่ายจริง ครอบครัวของเธอต้องลำบากแน่ๆ

“ผมขอโทษด้วย ผมผิดเอง ผมหักหลบมอเตอร์ไซด์ที่เลี้ยวออกมา
ทางด้านขวา” วรรณสิงห์พยุ่งพาคู่กรณีเข้าไปนั่งที่ริมทางเท้า ในขณะที่
ชาวบ้านที่มามุงดูก็เข้าไปช่วยยกมอเตอร์ไซด์คันเก่าขึ้นและเข็นมาไว้
ไม่ไกลจากเจ้าของ

“เป็นอะไรมากไหมหมี” ชายสูงวัยที่เป็นชาวบ้านแถวนั้นเข้ามาถาม
ก่อนจะตะโกนบอกให้ชาวบ้านที่ออกมาดูเหตุการณ์ช่วยกันโบกรถที่จ่อรอ
ต่อท้ายอยู่ให้หายติดขัด เนื่องจากถนนสายนี้ค่อนข้างเล็ก เป็นทางสองเลน
และเป็นทางวันเวย์

“ไม่จ๊ะ หมีไม่เป็นไร แคตกใจนิดหน่อย”

“คุณไปขยับรถหลบข้างทางหน่อยได้ไหม รถมันติด ส่วนใครผิดใคร
ถูกก็ค่อยเรียกประกันมาดู” ลุงคนเดิมบอก เมื่อเห็นรถราเริ่มติดเป็นแถว
ยาวต่อท้ายรถคันที่เกิดอุบัติเหตุ

ชายหนุ่มพยักหน้ารับแต่โดยดี แต่พอจะก้าวไปที่รถก็มีเสียงชาวบ้าน
ดังแทรกเข้ามา

“เดี๋ยวก็นี่ไปหรอก จะชนแล้วหนีหรือไงคุณ”

วรรณสิงห์หันไปทางกลุ่มคนที่ส่งเสียงดังขึ้น ก่อนจะทำสีหน้าอ่อนใจ

“ไม่หนีครับ ผมรับผิดชอบเต็มที่” เขาล้วงหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา

จากกระเป๋าล้าง จับมือข้างหนึ่งของหญิงสาวคู่กรณีขึ้นมาแล้ววางมันลงไป
ทำเอามนสิชาถึงกับออกอาการตกใจกับการกระทำของอีกฝ่าย

“เป็นหลักประกัน ว่าผมไม่คิดจะหนี” เสียงนุ่มบอกเบา ก่อนที่เจ้าตัว
จะเดินห่างไป

อยู่ๆ มนสิชาก็เกิดอาการพูดไม่ออก หัวใจเต้นเร็วขึ้นมาเป็นเท่าตัว
ใบหน้าหวานร้อนผ่าว ได้แต่มองตามอีกฝ่ายจนเขาก้าวขึ้นรถไป

รถเนกประสงค์คันโตถูกขับเข้าไปจอดข้างทาง ในขณะที่หญิงสาวก็
พยายามขยับยืนขึ้นพร้อมกับก้มมองดูไปตามแขนขาของตนเอง แม้จะมีรอย
ถลอกแต่ก็ไม่มาก แต่ขาที่กระแทกตอนล้มลงคงมีรอยเขียวแน่ๆ

ช่างมันเถอะ ตอนนี้อใจเธอกลับห่วงยายมากกว่า ยายรอเธออยู่ที่
ตลาดสด เพราะหากว่าเธอไปช้า ยายก็ต้องเก็บร้านเพียงลำพัง

หลังจากที่ขยับรถไปจอดที่ข้างถนนเปิดทางให้รถคันอื่นผ่านไปได้
วรรณสิงห์ก็เดินกลับมาหาคู่กรณีอีกหน พร้อมกับรับกระเป๋าสตางค์คืนจาก
หญิงสาวคู่กรณี จะเรียกว่ารับคงไม่ได้เพราะอีกฝ่ายแทบจะยดไ้มือเขาทันที
ที่เดินมาถึงตัว เจ้าหล่อนทำเหมือนกับว่ามันเป็นของร้อนที่พอถือนานไปแล้ว
มือของเธออาจจะพองเอาได้

“ผมอยากพาคุณไปหาหมอ จะได้เช็คว่าเจ็บตรงไหนหรือเปล่า ส่วน
เรื่องค่าเสียหายผมยินดีรับผิดชอบเต็มที่” ชายหนุ่มบอกระหว่างที่ใช้สายตา
พิจารณาหญิงสาวตรงหน้าอย่างละเอียด แต่ยิ่งมองก็ยิ่งคิดถึง คิดถึงใคร
บางคนมากขึ้นทุกที

“ไม่เป็นอะไรจริงๆ ค่ะ”

“แต่อย่างน้อยคุณควรให้หมอดูสักนิด”

“คงต้องไปแน่ๆ ค่ะ แต่ยังไม่ตอนนี้ไม่ได้” หญิงสาวมองไปที่ตัวรถ
คันเก่าของตน มันเก่ามาก จนหลังจากวันนี้คงนำมาใช้อีกไม่ได้ คงได้ขาย
ซากให้ร้านแถวนี้ไปแน่ๆ ส่วนตัวเธอไม่ได้เจ็บมากมายอะไร

และมีสิ่งหนึ่งที่เธอห่วงมากกว่าตนเอง หรือรถคันเก่า

“หนูขอบคุณคุณมากนะคะที่ไม่เอาเรื่อง และใจดีจะพาหนูไปโรงพยาบาล แต่หนูยังไปไม่ได้ หนูมีธุระต้องรีบไปทำ คุณช่วยอะไรหนูหน่อยได้ไหมคะ คือ...หนูต้องรีบไปที่ตลาด มีคนรอหนูอยู่ คุณไปส่งหนูหน่อยได้ไหมคะ” มนสิชาแทนตัวว่าหนูเพราะเห็นว่าอีกฝ่ายดูมีอายุห่างจากตนพอสมควร เหมือนกับที่เรียกขานตนเองกับผู้หลักผู้ใหญ่หลายคน

“ได้สิ...” วรณสิงห์พยักหน้ารับคำขอ อีกฝ่ายดูจะไม่ห่วงตัวเองเท่าไร แต่กลับกังวลถึงใครอีกคนมากกว่า และเขาเองก็อยากจะรู้ว่าคนที่รอหญิงสาวคนนี้อยู่คือใครกัน

“ลุงจำ หมี่ฝากเซ็นธไปจอดหน้าบ้านหน่อยได้ไหมคะ ขอไปตลาดก่อน”

“เออๆ เตี่ยดูให้ ยังไงเอ็งก็ให้คุณคนนี่เขาพาไปโรงพยาบาลเสียด้วยนะ เพื่อลืมหัดกะเทาะอะไรข้างในมันซ้ำจะได้รักษาทัน”

มนสิชาพยักหน้ารับ แต่ก็ไม่ได้คิดจะไปโรงพยาบาลเพื่อตรวจอะไรเลยสักนิด หญิงสาวหันมาสบตากับคู่กรณี เขาสูง สูงมาก ตัวเธอสูงเพียงแค่คางของเขาเท่านั้น ส่วนเครื่องหน้าได้รูปดูหล่อเหลาคมเข้ม แนวคางบึกบึนเห็นไรหนวดและเคราจางๆ จมูกโด่งขึ้นส้นรับกับริมฝีปากบาง ดวงตาดูคมรับกับคิ้วหนาดำเข้ม ดูแข็งกร้าวและดุดัน ตรงทางตาเขามีรอยย่นนิดๆ และเธอเพิ่งสังเกตเห็นว่าผมของเขาตัดสั้นเกรียนติดหนังศีรษะไม่ต่างจากทรงนักเรียน

รวมถึง...มีอะไรบางอย่างที่มนสิชาอธิบายไม่ได้ห้อมล้อมตัวตนเขาอยู่

“เดินไหวไหมครับ ผมช่วยพยุง”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

ร่างบางเบี่ยงตัวเล็กน้อยเมื่อเขาจะเข้ามาสัมผัสสร้างกายเธออีกหน ท่าทางของเขาไม่คุกคาม แต่เธอจำสัมผัสก่อนหน้านั้นได้ ตอนที่เขาเข้ามาพยุงตัวเธอครั้งแรก ตอนแรกมนสิชาก็คิดว่าตนเองคิดมากไปและเป็นผลมาจากอุบัติเหตุ แต่เมื่อครู่มันกลับเกิดขึ้นอีกหน เพียงแค่ปลายนิ้วเขามา

สัมผัส ร่างกายเธอก็เหมือนถูกไฟดูด ชนลุกชันขึ้นมาทันที หญิงสาวมองอีกฝ่ายด้วยความหัวน้ใจขณะที่เดินกะเผลกนิดๆ ไปที่รถ รถยนต์ราคาแพงมีรอยลึกขูดยาวอยู่ข้างตัวรถ มนสิชาเงยหน้ามองอีกฝ่ายด้วยแวตากังวลทันที

“รถคุณ...เป็นรอย”

“ข้างมันเถอะ แค่อลอกไม่เท่าไร ผมซ่อมได้ มีประกัน” เขาช่วยพยุงร่างบางให้ขึ้นไปนั่งในรถแล้วปิดประตูให้ ก่อนจะเดินอ้อมรถไปนั่งประจำที่คนขับ “บอกทางผมด้วย จะให้ไปส่งที่ไหน”

มนสิชาบอกเส้นทางแก่ชายหนุ่ม พร้อมกับมองตราต่างๆ ที่แปะติดอยู่ตรงหน้ากระจกรถ ดูๆ แล้วเขาคงจะมียศมีตำแหน่งใหญ่โต นั้นไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เธอกลัวไหว้วานเขา แต่เป็นเพราะบุคลิกของเขาที่เธอเห็น มันดูน่าเชื่อถือ และแวตานั้นสงบตั้งท้องทะเลยามค่ำคืนนั้นต่างหากที่ทำให้เธอกลัวไหว้วานร้องขอ ทั้งๆ ที่นี่คือครั้งแรกที่ได้เจอกัน

ตัวตลาดปิดเงียบ ไฟบางส่วนก็ถูกปิด ทันทีที่รถแล่นเข้าไปเทียบจอด มนสิชาก็ยกมือขึ้นไหว้ขอบคุณเขาทันที

“ขอบคุณมากนะคะที่มาส่ง ส่วนเรื่องอุบัติเหตุนั้น คุณไม่ต้องกังวลนะคะ หนูไม่ได้เป็นอะไรมาก ส่วนรถคันนั้นมันก็เก่ามากแล้ว คงตีเป็นค่าเสียหายไม่ได้ เอ้อ...แต่หากว่าหนูเป็นฝ่ายผิด ต้องจ่ายค่าเสียหาย คุณไปถามหาหนูแถวนั้นได้เลยนะคะ คนแถวนั้นรู้จักหนูดี...จ้ะ หนูไปก่อนนะคะ” ทันทีที่พูดจบหญิงสาวก็ก้าวลงจากรถ เพราะรู้สึกใจสั่นแปลกๆ กับสายตาท่ีอีกฝ่ายมองเธอ

วรรณสิงห์มองตามร่างบาง นอกจากหน้าตาที่ทำให้เขาประหลาดใจแล้ว ก็คงเป็นคำพูดที่อีกฝ่ายบอกเขาเมื่อครู่ หากเป็นคนอื่น ป่านี่คงเรียกร้องค่าเสียหายบ้างไม่มากนักน้อยเพราะเขาเป็นรถใหญ่ แต่นี่บอกไม่เอาอะไรแถมยังใจใหญ่ บอกให้ไปถามหาได้ทุกเมื่อหากต้องจ่ายค่าเสียหาย วรรณสิงห์โคลงศีรษะไปมาขณะที่เผยยิ้มออกมา

ว่าแต่...เธอชื่ออะไร

ชายหนุ่มดับเครื่องยนต์ทันทีแล้วก้าวลงจากรถ เดินไปตามเส้นทางที่หญิงสาวคู่กรณีเพิ่งเดินไป

“ไอ้แกพึ่งยับเลยยาย นี่ก็ห่วงกลัวยายจะรอลอยวนให้เขามาส่งที่หน้าตลาด ดินะที่หมีขับมาไม่ไวเลยไม่เจ็บมาก ส่วนคุณคนที่ชน หมีเห็นว่ารถเขาก็น่าจะซ่อมแพงอยู่เลยไม่ได้เรียกร้องอะไร เพราะหมีเองก็ไม่เจ็บอะไรมากมาย”

คนแบบนี้ยังมีอยู่อีกหรือ...

วรรณสิงห์ยิ้มที่มุมปากยามที่ได้ยินสิ่งที่หญิงสาวที่กำลังก้มๆ เงยๆ หยิบหม้อหลายใบเรียงซ้อนต่อกันจนสูง ไม่ไกลกันนั้นก็มียุ้งชรารูปร่างผอมเกร็งนั่งอยู่ แล้วเป็นหญิงชราคนนั้นที่เหลือบมาเห็นเขา

“มาซื้ออะไรหรือคุณ ร้านรวงเขาเก็บกันไปหมดแล้ว” ยายโสนตะโกนบอกเมื่อเห็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ หนวดดำทำทางดีมาหยุดอยู่ตรงหน้าร้านของนาง

มนสิชาเงยหน้าขึ้นมาจากสิ่งที่ทำอยู่ทันที พอเห็นว่าใครคือคนที่ยายตะโกนคุยด้วยก็ต้องอุทานออกมาเพราะไม่คิดว่าจะเป็นเขา

“คุณ...”

“ผมตามมาดู เผื่อจะช่วยอะไรคุณได้บ้าง”

หญิงสาวส่งยิ้ม เป็นยิ้มที่ทำให้คนมองใจกระตุก

“ไม่มีอะไรค่ะ หนูมาช่วยยายเก็บร้าน เดี่ยวจะมีรถตุ๊กตุ๊กมารับ คุณกลับไปเถอะค่ะ หนูไม่เป็นอะไรหรอก”

“อย่างน้อยก็ให้ผมช่วยอะไรบ้าง ลักนิตก็ยังดี เป็นการขอโทษที่ทำให้คุณต้องเจ็บตัว”

ยายโสนพ่งตามองผู้ชายตรงหน้า รู้สึกคั่นๆ แต่นึกไม่ออกว่าเคยเจอที่ไหน แล้วเสียงโทรทัศน์มือถือของมนสิชาที่ดังขึ้นเบี่ยงความสนใจของนางเสียก่อน

“ลุงอยู่ที่ไหนแล้ว หมื่กับยายพร้อมแล้ว” มนสิชาขมวดคิ้วขณะสนทนากับอีกฝ่าย เพียงไม่นานก็วางสายไป

“ยาย ลุงมารับลูกค้าไปส่งที่หน้าโรงเรียนชุมพลฯ อีกครึ่งชั่วโมงน่าจะมารับเราได้”

“ทำยังงี้ได้เล่า ก็คงต้องนั่งรอกันไป” ยายโสนบอกก่อนจะลุกขึ้นไปปิดล็อกตู้ที่ใช้เป็นร้านขายข้าวแกง

“ให้ผมไปส่งนะครับ” ชายหนุ่มที่ยืนเงียบๆ อยู่หน้าอาสาด้วยความเต็มใจ ทำให้สองยายหลานหันมองสบตากันทันที

“อย่าลำบากเลยคุณ เรามีข้าวของต้องขน เตี่ยจะเปื้อนรถคุณเสียเปล่าๆ”

“ไม่ลำบากเลยครับ ให้ผมช่วยเถอะนะครับ ไม่อย่างนั้นผมไม่สบายใจแน่ๆ ที่ทำหลานสาวคุณยายเจ็บตัว”

ยายโสนซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนพยักหน้ารับ นางเองก็เห็นอย่าอยากจะพัก ปกติหากเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น ต่อให้รถมาช้ามาสายแค่ไหนก็ต้องรอกันไป แต่วันนี้มีคนอาสาช่วยด้วยความเต็มใจ เลยไม่อยากจะขัดครั้ทธาอีกฝ่าย

“โหร. ไปบอกไ้ยมมันเถอะว่าเรามีรถแล้ว มันจะได้ไม่รีบ” ยายโสนหันไปบอกหลานสาวที่ยืนอยู่ไม่ไกล ก่อนจะหันกลับมาหาชายหนุ่มหน้าตาดีอีกคน “รถจอดอยู่ตรงไหนเล่าคุณ”

“หน้าตลาดครับ จะต้องขนอะไรบ้างครับ ผมจะได้ยกไป”

“ก็มีแค่หม้อพวกนี้แหละคุณ” ยายโสนบอก มือที่เหี่ยวเย็นตามกาลเวลาเอื้อมไปที่บรรดาข้าวของของตน หมายใจว่าจะยกไปที่รถของผู้ใจดีแต่ก็ถูกแย้งไป ทำให้นางต้องเงยหน้ามองอีกฝ่ายด้วยความประหลาดใจ

“คุณยายไม่ต้องทำหรอกครับ เตี่ยผมทำเอง มาครับยกอะไรบ้าง” วรณสิงห์เดินเข้าไปยกบรรดาหม้อทั้งหลายไว้ด้วยสองมือ “คุณยายเดินตามผมมาเลยครับ ผมจะพาคุณยายไปที่รถก่อน เตี่ยผมจะได้มาขน

อีกรอบ”

มนสิชามองการกระทำของอีกฝ่ายด้วยความสนใจ ตั้งแต่เกิดเรื่องเขายังไม่ได้เดินไปดูรถของตนเองด้วยซ้ำว่าเสียหายขนาดไหน แต่กลับมาดูแลเธอ มาช่วยเธออยู่แบบนี้ หญิงสาววางหม้อหลาขนาดซ้อนกันจนหมด ก่อนจะดูความเรียบร้อยโดยรอบอีกหน ถึงค่อยเดินยกหม้อทั้งหลายไปที่รถที่เธอเพิ่งนั่งมา

ยายโสณนั่งเฝ้าอยู่ข้างคนขับ ในขณะที่มนสิชานั่งอยู่เบาะหลัง ระหว่างทางผู้ขายใจดีคนนี้ก็ซักถามชวนคุยเกี่ยวกับร้านขายแกงของยายโสณด้วยความสนใจ หญิงสาวเองก็นั่งฟังเพลินเพราะชอบเสียงนุ่มๆ หูมต่ำของชายคนนั้น ยิ่งนึกว่าแม้วันนี้จะโชคร้ายต้องมาเจ็บตัว แต่ก็โชคดีที่คู่กรณีเป็นเขา เพราะจากประสบการณ์ที่ผ่านมาๆ มาลองมีเรื่องกับรถใหญ่แบบนี้ หากไม่มีหลักฐานว่าเป็นฝ่ายถูกจริงๆ รถเล็กแบบเธอก็คงถูกเรียกค่าเสียหายอยู่บ้าง ไหนจะต้องไปขึ้นโรงพักแจ้งความลงบันทึกประจำวัน รวมถึงต่อกรกับเหล่าประกันทั้งหลายอีก

วรรณสิงห์ยกข้าวของเดินตามเข้ามาในตรอกแคบๆ แม้บ้านคู่กรณีของเขาจะไม่ได้อยู่ลึก แต่เขาก็รู้สึกว่ามันดูไม่น่าปลอดภัยสำหรับหญิงสาว และหญิงชราเลยแม้แต่หน่อย แถมบ้านช่องยังปลูกติดๆ กันจนเหลือไว้แต่เพียงทางเดินเล็กๆ เท่านั้น

“ที่วัด มาเช่าปลูกบ้าน อยู่มาหลายสิบปีแล้ว” ยายโสณเปิดประตูรั้วไม้ที่กั้นเอาไว้สูงเชิญให้ชายหนุ่มเข้าไปในบ้านเล็กๆ ชั้นเดียวของนาง

พอเข้ามาด้านในก็เจอกับพื้นที่โล่งเตปูนที่ฝั่งหนึ่งมีหลังคา มีเตาประกอบอาหาร ส่วนอีกฟากใช้ปลูกต้นไม้ในกระถาง ไม้เลื้อย และอ่างปูนเล็กๆ ที่มีบัวปลูกอยู่ ตัวบ้านเป็นบ้านชั้นเดียวยกพื้นสูง สามารถเปิดบานเพื่ยมเห็นตัวบ้านโล่งๆ ได้

“อยู่กันก็คนครับ” วรรณสิงห์มองไปรอบๆ บ้านเก่าแต่สะอาดและ

เป็นระเบียบด้วยสายตาชื่นชม ก่อนจะเห็นว่าหญิงสาวที่เดินหอบข้าของ
ต่างๆ ตามหลังเขามานั้นเพิ่งเดินเข้ามาในบ้าน

ใจเขาเต้นแรงทันทีที่ได้สบตากัน...

นานเท่าไรแล้วที่เขาไม่ได้รู้สึกแบบนี้

นานเท่าไรแล้วที่หัวใจไม่ได้เต้นแรงจนดังก้องอยู่แบบนี้

สายตาที่เคยไร้ความรู้สึกมองตามร่างบางไป จนกระทั่งอีกฝ่ายเดิน
หายไปทางหลังบ้าน

“อยู่กันสามคน มียายกับหลานอีกสองคนเท่านั้นแหละ พ่อกับแม่หมี
มันถูกรถชนตายไปเมื่อสี่ห้าปีที่แล้ว”

มนสิชาเดินออกมาอีกหน พร้อมกับแก้วน้ำในมือ ส่งแก้วดังกล่าวให้
แกผู้มาเยือน

“ผมเห็นคุณเดินกะเผลกๆ ไปหาหมอดีกว่าไหม”

“ไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ เดี่ยวเอายานวดก็น่าจะหาย”

“แต่...” สายตาของวรรณสิงห์ไล่ไปตามเนื้อตัวของหญิงสาวตรงหน้า
รอยถลอก รอยเลอะที่กางเกงทำให้คิ้วขมวดด้วยความห่วงใยและกังวล

“ไม่เป็นอะไรจริงๆ นะคะ” มนสิชาขยับตัวหลบ เมื่อเห็นว่าสายตาของ
ชายหนุ่มหันมาตาล่อเหล่าภูมิฐานมองมาที่ใด

วรรณสิงห์ขยับตัว หยิบกระเป๋าสตางค์ที่เหน็บอยู่ที่กระเป๋าด้านหลัง
มาเปิดออก แล้วหยิบกระดาษแผ่นเล็กๆ ส่งให้หญิงสาวไป

“เบอร์โทร. ผมครับ เผื่อมีอะไรโทร. หากผมได้ตลอดเวลา และหาก
คุณไม่ว่าอะไร ผมขอเบอร์โทร. คุณไว้ด้วยได้ไหมครับ”

มนสิชาพยักหน้าช้าๆ รู้สึกชอบคุณกับความใส่ใจที่เขาอุทิศสำหรับมีต่อคู่
กรนี้อย่างเธอ “๐๘๖-xxx-xxxx ค่ะ”

โทรศัพท์มือถือถูกหยิบออกมากดตัวเลขเพื่อบันทึกไว้ทันที

“คุณ...ชื่ออะไรนะคะ” เสียงนุ่มถามเบา

“มนสิชาค่ะ เรียกว่าหมีก็ได้ค่ะ” หญิงสาวอ้อมแอ้มตอบเสียงเบา เมื่อ

ถูกสายตานิ่งๆ จับจ้องอยู่แทบตลอดเวลา มองนามบัตรใบเล็กๆ ที่อยู่ในมือของตน

นาวาเอก วรณสิงห์ ชลธิพงศ์

“หมี...” วรณสิงห์ทวนเหมือนไม่เข้าใจความหมายของชื่อเล่นอีกฝ่าย “ตอนแม่หมีมันท้อง แม่มันชอบนางเอกหนังชื่อมดหมี พอมีลูกสาวเลยให้ชื่อมดหมี ส่วนหลานชายคนเล็กชื่อน้ำมนต์” หญิงสูงวัยผู้เป็นเจ้าของบ้านอธิบายเพิ่มเมื่อขยับลงมานั่งที่พื้น

“ผมวรณสิงห์ครับ ผมเป็นทหารอยู่ในฐานทัพนี่เอง”

“ดูจากทรงผมก็เดาได้ นังก่อนสิคุณ” ยายโสนเดินเข้ามานั่งอยู่กลางบ้าน เชื้อเชิญชายหนุ่มร่างสูงให้นั่งลงอีกคน “ว่าแต่คุณกินข้าวเย็นหรือยังละ มากินด้วยกันไหม กับข้าวก็เป็นแกงที่ทำไปขายนั่นแหละแต่ตัดแบ่งไว้เป็นการขอบคุณที่อุตส่าห์มาส่ง” ยายโสนชักชวนอย่างคนมีน้ำใจ เพราะอีกฝ่ายก็ดูเป็นคนดีมีน้ำใจต่อนางและหลานสาว “หรือต้องกลับไปกินข้าวกับครอบครัว?”

“ผม...ยังไม่มีครอบครัวครับ และถ้าคุณยายไม่รังเกียจ มื้อนี้ผมก็ขอฝากท้องไว้ที่นั่นสักมื้อนะครับ”

รอยยิ้มนิดๆ ผุดที่ริมฝีปากอิม มนสิชาขยับลุกออกไปเตรียมอาหารทันที

“ยายจำ...” เด็กชายตัวสูงหน้าตาดีผ่านๆ ยังรู้ว่าเป็นลูกครึ่งเดินออกมาจากในห้องด้านใน พอเห็นคนแปลกหน้าก็ยกมือไหว้ทันทีโดยที่ไม่ต้องให้ใครบอกกล่าว

วรณสิงห์เองก็รับไหว้และพิจารณาว่าหลานชายและหลานสาวของยายโสนไม่น่ามีทางที่จะเป็นพี่น้องพ่อแม่เดียวกันได้ มนสิชาสวยหวานแบบไทยแท้ๆ ในขณะที่น้ำมนต์หน้าตาดี จมูกโด่งเป็นสันแบบลูกครึ่ง โดยเฉพาะรอยกระตรางปลายจมูก และนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อน

“กินข้าวกับยายอีกไหม” นางเอ่ยชวนหลานชายที่คงอาบน้ำแล้วเพราะ

ประแป้งเลียตัวหอมฉุย

“มนต์เพ็งกินตอนพี่หมีออกไป แต่มนต์ก็อยากกินปลาหูกอีก มนต์กินแต่ปลาหูกได้ไหม” น้ามนต์เอ่ยถามก่อนจะหันไปส่งยิ้มให้พี่สาวที่เดินถือถาดขนาดใหญ่ออกมาจากครัว

“ถ้าอยากกินก็ไปช่วยยกหม้อข้าวกับจานมาสิ” มนลิษาบอกน้องชาย ขณะย่อตัวจะวางถาดอาหารลงที่พื้นกลางบ้านไม่ไกลจากจุดที่วรรณสิงห์และยายของเธอนั่งอยู่ หญิงสาวมองมือใหญ่แต่เรียวสวยเอื้อมมาช่วยจับพุงถาดใส่อาหารอีกแรงก่อนจะวางมันลงบนพื้นบ้าน

“คุณวรรณสิงห์จะรับข้าวหรือผัดหมีคะ วันนี้ยายทำผัดหมีด้วย”

มนลิษาเอ่ยถามขณะที่กำลังใช้ทัพพีตักข้าวออกจากหม้อ

“เรียกสิงห์เฉยๆ เถอะครับ ผมชอบผัดหมีครับ ขอผัดหมีก่อนก็ได้ครับ”

หญิงสาวใจเต้นแรงทันที เมื่อสัมผัสได้ว่าวรรณสิงห์เน้นคำว่า ‘หมี’ เกินความจำเป็น

“มนต์เอาผัดหมีด้วยนะพี่หมี” น้องชายส่งเสียงเจื้อยแจ้วขึ้นมาอย่างทะลุกลางปล้องทำเอามนลิษาอดส่งสายตาไปตักเตือนไม่ได้

“ไม่พูดแทรกนะมนต์ พูดแทรกแบบนี้ไม่น่ารัก มนต์ต้องรอให้พี่ถามเสียก่อน”

“ครับ” น้ามนต์ขยับเข้าไปหาผู้เป็นยายทันทีที่ถูกพี่สาวดุเอา

วรรณสิงห์ยิ้ม เป็นยิ้มชอบใจ เขาเดาว่าน้ามนต์อายุน่าจะประมาณสิบสี่หรือสิบห้า แต่เพราะความเป็นลูกครึ่งเลยทำให้ร่างกายดูสูงกว่าปกติ ท่าทางการพูดจาแบบเด็กที่เหมือนความคิดอ่านโตไม่เท่ากับร่างกายนั้นก็พอจะเดาได้รางๆ ว่าน่าจะเป็นเพราะอะไร ส่วนมนลิษาอายุน่าจะอยู่ในช่วงยี่สิบต้นๆ แต่วางตัวเป็นผู้ใหญ่จนเกินเหตุ

ซึ่งแตกต่างจากใครบางคนเหลือเกิน...

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ลดกล้องส่องทางไกลลง ระหว่างยื่นมองคลื่นทะเลที่พลิ้วตามกระแสน้ำยามที่เรือแล่นผ่านคลื่นสีขาว เรือลำใหญ่ไม่มีไหวเอนขณะแล่นแหวกคลื่นกลางทะเลเพื่อมุ่งหน้าสู่อ่าวสัตหีบ ใจของวรรณสิงห์ล่องลอยออกไปไกลยามที่ได้มองท้องฟ้ากว้างไกลที่มีผืนมหาสมุทรกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา

หลังจากวันนั้น วันที่เกิดอุบัติเหตุ และทำให้วรรณสิงห์ได้พบกับ มณลิษา เรือหลวงซึ่งมีชายหนุ่มเป็นผู้บังคับการเรือได้รับคำสั่งให้ไปเข้าร่วมสวนสนามทางเรือ ณ เกาะเจจู สาธารณรัฐเกาหลี และฝึกผสม ACMEX 20xx ณ เมืองจ้านเจียง สาธารณรัฐประชาชนจีน อันเป็นการแสดงออกถึงศักยภาพและความพร้อมของกองทัพเรือ ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์แก่กำลังพลที่เข้าร่วมการฝึกเพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับกองทัพเรือของมิตรประเทศ ดำรงความสัมพันธ์อันดีต่อกันในการปฏิบัติงานร่วมในอนาคต เป็นเวลาเกือบสองสัปดาห์

มีเพียงการสนทนาผ่านระบบสื่อสารให้ได้ยินเพียงเสียงเท่านั้นระหว่าง มณลิษากับวรรณสิงห์ และนั่นทำให้ใจของชายหนุ่มยิ่งร่ำร้อง อยากพบหน้าอีกฝ่ายมากขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว

ภาพจำในสมองย่ำลึก เพราะเพียงแค่หลับตาเขาก็เห็นใบหน้าของเด็กสาวคนนั้นซ้อนทับไปมากับอีกหนึ่งใบหน้าในความทรงจำ

อยากเห็นหน้า...

เรือแล่นเข้าจอดเทียบท่าที่ท่าเรือแหลมเทียนช่วงบ่ายวันศุกร์ ทั้งๆ ที่ใจอยากจะเผลอออกไปในทันที แต่วรรณสิงห์ก็ตั้งใจรออยู่จนกระทั่งได้เวลาที่เหมาะสม เขารออยู่นาน นานจนกระทั่งรู้สึกตื่นเต้นแปลกๆ ยามที่ขบวนเข้าไปจอดที่หน้าตลาด วันนี้เขายังอยู่ในเครื่องบินแบบเต็มยศ ดังนั้นเมื่อไปถึงตัวตลาดจึงได้ถอดเสื้อเครื่องบินตัวนอกออก ก่อนจะหยิบเสื้อคลุมสีน้ำเงินเข้มมาสวมแทน แล้วเดินมุ่งเข้าไปในตัวตลาดสดที่มีน้ำเงิงนองซัง

อยู่เป็นช่วงๆ

“สวัสดีครับ”

เคี้ยง!

เสียงหม้อที่หล่นกระทบพื้นทำให้ยายโสนต้องถอนใจเบา หันมองหลานสาวที่กำลังก้มหน้าก้มตาใช้น้ำล้างทำความสะอาดหม้อที่เพิ่งทำหล่นลงพื้นเมื่อครู่ใหม่อีกหน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมารับไหว้ทายาทหารชายหนุ่มที่ยืนอยู่เบื้องหน้า

คนนี่สินะที่ทำให้หลานสาวของนางใจลอยอยู่เป็นสัปดาห์

“ไปไหนมาไงเล่าคุณ”

“เพิ่งกลับจากไปราชการต่างประเทศมาครับ เรือเพิ่งจอด เลยจะออกมาหาอะไรกิน แต่ร้านรวงก็ปิดหมดแล้ว” แม้จะสนทนากับยายโสน แต่สายตาของวรรณสิงห์กลับเลื้อยมองไปยังคนที่ผลุบโผล่อยู่ไม่ไกล

“แล้วที่เรือเขาไม่มีเลี้ยงหรือไง” ยายโสนยิ้มอย่างรู้ทัน หญิงสาวรู้จักนายทหารพลธิการอยู่หลายคน รู้ว่าในเรือเขาจัดการเรื่องอาหารอย่างไรกันบ้าง

“มีครับ แต่อยากเปลี่ยนรสมือบ้าง”

ระหว่างที่มือทำงาน สายตาของมนสิขาก็เลื้อยมองผู้ที่กำลังสนทนากับยายด้วยใจระทึก หลังจากวันที่เกิดอุบัติเหตุ เธอก็ไม่ได้พบกับเขาก่อนถึงเขาจะใคร่ มาสอบถามอาการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุรถล้น แต่ก็เป็นการพูดจากันสั้นๆ เพียงครั้งสองครั้งเท่านั้น เพราะฉะนั้นเลยอดตื่นเต้นใจเต้นแรงไม่ได้ เมื่อได้เห็นเขากลับมาในวันนี้

ว่าแต่เขามาทำไม แล้วทำไมเธอต้องตื่นเต้นดีใจที่เห็นเขา

หญิงสาวถามตนเอง ระหว่างนั้นก็ทำงานของตนเองไป ทุุก็คอยเงี่ยฟังการสนทนาของวรรณสิงห์กับยายโสนไปพร้อมๆ กัน

“ไปกินข้าวที่บ้านไหมคุณ วันนี้กับข้าวเหลือเยอะ เดี่ยวจะได้ตักแบ่งเอากลับไปกินที่บ้านด้วย” ยายโสนชักชวน

“ครับ” วรณสิงห์ตอบรับแทบจะทันที ทำเอาคนชวนถึงกับยิ้มออกมา “ให้ผมช่วยยกอะไรไหมครับ”

“รอรถก่อน เดี่ยวคงมา”

ยายโสนพูดจบ รถตุ๊กตุ๊กที่เคยรับจ้างกันมานานก็แล่นถอยหลังเข้ามาในตลาด เสียงของเครื่องยนต์อันเป็นเอกลักษณ์ดังก้องไปทั่ว

คนขับรถลงมาทำหน้าที่ของตนทันทีโดยไม่ต้องบอก เพียงไม่นานหม้อใส่แกงหลายใบทั้งที่ยังมีแกงเหลืออยู่ ทั้งที่หมดแล้ว และถูกล้างทำความสะอาดแล้วก็ถูกขนขึ้นไปวางเรียงอยู่บนรถ

“หม้อย่าลืมเอาแกงที่ตักไว้ให้ผมไปล่ะ”

“จะยาย” หญิงสาวตอบรับ พร้อมกับเดินไปหยิบถุงหิ้วสีขาวขุ่นที่มีแกงหลายถุงอยู่ข้างในให้คนขับรถตุ๊กตุ๊กไป

“มา ขึ้นรถมาเลยยาย...” ยมคนขับรถตะโกนบอก ในขณะที่ตนเองกระโดดขึ้นไปนั่งอยู่บนรถเรียบร้อยแล้ว

“คุณยายกับหมี่ไปกับผมดีกว่าไหมครับ” วรณสิงห์เสนอเมื่อเห็นว่าข้าวของบนรถก็แน่นแล้ว หากยายโสนและมนสิชาขึ้นไปนั่งอีกคงอึดอัดน่าดู

“ไม่เป็นไรหรอก นั่งอยู่ทุกวันชินแล้ว คุณก็ขับรถตามไปละกันนะ” ยายโสนเดินไปที่รถตุ๊กตุ๊กโดยมีมนสิชาขึ้นรถทำอยู่ก่อน “หมี่ไปกับคุณเขาก็ได้ วันนี้ข้าวของมันเยอะ” ยายโสนบอกเมื่อขึ้นไปนั่งแล้ว หญิงสาวหันมายิ้มให้วรณสิงห์ “ฝากหมี่มันไปด้วยคนนะคุณ รถแน่นแล้ว”

มนสิชาจะพริบตาถี่ด้วยความแปลกใจ ยิ่งเห็นรอยยิ้มจากผู้เป็นยายก็ทำให้แก้มสาวเปลี่ยนสี

“ไปเถอะยม ขับรถก็อย่าให้เร็วมากนักะ คนแก่ใจไม่ดี”

รถตุ๊กตุ๊กเคลื่อนออกไป ในขณะที่มนสิชารู้สึกว่าการตนเองทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ แต่ในที่สุดก็หันมายกมือไหว้ชายหนุ่มที่ยืนนั่งจ้องมองเธออยู่ก่อน

๓

“รถผมจอดอยู่ที่เดิม” เสียงนุ่มบอกเบา ระหว่งยืนรอให้หญิงสาว
ร่างบางเดินเข้ามาหา “ผมไปราชการต่างประเทศมา เรือเพิ่งเข้า”

“ค่ะ...” หญิงสาวพยักหน้ารับอย่างเชิๆ อดรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้เมื่อ
รู้สึกเหมือนกับว่าเขากำลังบอกเธอหลายๆ ว่าหายไปไหนมา “ไปไหนมาคะ”

“จึ้นกับเกาหลีครับ”

ดวงตาคู่สวยเป็นประกาย อดรู้สึกอิจฉาอีกฝ่ายไม่ได้เพราะเธอไม่เคย
ไปไหนเลยทั้งในประเทศและต่างประเทศ

“ไกลเลยนะคะ แล้วตอนที่คุณโทร. มานั้นอยู่ต่างประเทศหรือคะ”

“ครับ เลยไม่สะดวกจะคุยเท่าไร อีกอย่างตอนนี้ที่นั่นหนาวครับ หิมะ
ตก ไปถึงก็มืด เลยหาโทรศัพท์ที่จะโทร. กลับไม่ได้ หนนี้ผมไม่ได้ซื้อซิมไป
เพราะเห็นว่าไม่ค่อยมีโอกาได้ใช้งาน” วรรณสิงห์เล่าขณะที่เดินกลับไปยัง
รถของตนเอง เดินช้าๆ ไม่เร่งรีบ

“ค่ะ บ้านเมืองเขาสวยไหมคะ หมีไม่เคยไป รวมถึงไม่เคยเห็นหิมะ
ด้วย”

“บ้านเมืองเขาสวยครับ เป็นระเบียบ ส่วนหิมะมันเหมือนปุยหุ่่นตอนที่ ล่องลอยอยู่ในอากาศ แต่พอดตกมากองที่พื้นแล้วก็ไม่ได้ต่างจากน้ำแข็งใส หรอกครับ เรือของผมไปเทียบท่าอยู่คืนหนึ่งก่อนจะไปลอยลำอยู่กลางอ่าว เกือบอาทิตย์ เลยไม่ได้เที่ยวชมอะไรเท่าไร”

“ไม่เบื่อแยหรือคะแบบนี้”

“ไม่ครับ ชินกันแล้ว กิจกรรมบนเรือมีเยอะไป”

“นึกภาพไม่ออกเลยคะ ว่าจะทำอะไรกันบ้าง...ขอบคุณคะ” มนสิชา บอกเบาๆ เมื่อวรรณสิงห์เดินมาเปิดประตูรถให้ หญิงสาวก้าวขึ้นไปนั่งในรถ เขาถึงปิดประตู แล้วเดินอ้อมไปประจำที่คนขับรถ

“บนเรือตอนนี้สบายกว่าเมื่อก่อนมากครับ ยิ่งตอนนี้มีการติดตั้ง อินเทอร์เน็ตผ่านดาวเทียมให้เรือที่ออกทะเลไว้สำหรับติดต่อสื่อสารกับส่วน บัญชาการบนฝั่ง ลูกเรือก็ไม่ค่อยเบื่อกัน เราก็ดูหนังฟังเพลงกันไปเรื่อย แต่ ถ้าเป็นสมัยก่อนก็อาศัยอ่านหนังสือเอาครับ บางคนอ่านล่องไพรจบทั้งชุด เลยก็มีตอนที่เรือออก ส่วนตอนเย็นๆ เราก็มีเล่นกีฬา ออกกำลังกายกันแฉะๆ ท้ายเรือ ดีๆ ก็มีตกหมึก ตกปลาไปตามประสา”

“แต่ก็น่าเบื่อใช่ไหมคะ อยู่แต่บนเรือที่มีพื้นที่จำกัดแบบนี้”

“ก็มีบ้างครับ แต่นานๆ ไปก็จะชิน”

มนสิชาพยักหน้ารับ “เมื่อครู่หมีเห็นว่ารอยที่ชนครั้งนั้นหายไปแล้ว เารถไปซ่อมแล้วหรือคะ แล้วแพงมากไหมคะ”

“ผมเอารถเข้าอู่ซ่อมตอนเรือออกครับ กลับมาก็เสร็จพอดี ส่วนเรื่อง ค่าใช้จ่ายบริษัทประกันจัดการครับ ผมไม่ได้เสียอะไรสักบาท”

“อ้อ ค่ะ...” มนสิชาตอบรับก่อนจะนั่งไปในรถเงียบๆ เพราะไม่รู้จะ พูดอะไรอีกดี จนกระทั่งรถแล่นเข้าไปจอดเทียบถนนหน้าบ้าน หญิงสาวจึง รีบเปิดประตูลงจากรถ แต่ก็วิ่งรอกเจ้าของรถที่พอก้าวลงจากรถแล้วก็ไป เปิดประตูรถด้านหลังคันหาอะไรๆ ยุกยิกอยู่ในรถ หลังจากปิดประตูรถและ เดินเข้ามาใกล้ๆ มนสิชาถึงเห็นถุงหลายใบที่อยู่ในมือของเขา แต่ก็ไม่ได้

ไต่ถามอะไรแม้จะสงสัยอยู่ในใจก็ตามที

“อ้าว มาแล้วหรือหมี ลุงยกของเข้าไปหมดแล้ว ชอบใจสำหรับแงนะ” ยมเหลือบตามองชายหนุ่มที่ยืนอยู่เบื้องหลังของมนลิดาด้วยความสนใจ แต่ไม่พูดอะไร เดินไปมองรถคันใหญ่ที่จอดอยู่ข้างๆ ตึกตึกคันเก่งของแก

“เขามองผมแปลกๆ” วรณสิงห์เปรยออกมาเบาๆ เมื่อยมเดินผ่านไปแล้ว

“แกคงแปลกใจนะกะ ปกติไม่ค่อยมีใครมาบ้านนี้” หญิงสาวเดินนำเข้าไปในบ้าน พร้อมหยิบจับข้าวของที่ทยอยยกมาวางไว้ให้เข้าที่เข้าทาง

วรณสิงห์เดินเข้าไปหายายโสนที่นั่งอยู่กลางบ้าน มีน้ำมึนต๋อนอนหนุนตักอยู่ เขาเลื่อนส่งถุงที่ถืออยู่ในมือให้หญิงชราแทบจะทันที

“ของฝากครับ เห็นแล้วนึกถึงเลยซื้อมาฝาก”

“ซื้ออะไรมามากมาย สิ้นเปลืองเปล่าๆ วันหลังไม่ต้องนะคุณ”

“เห็นแล้วนึกถึงครับ ถุงนี้ของคุณยายเป็นโสมตากแห้งครับ ไว้ใส่ในน้ำอุ่นๆ ดื่มแก้กระหาย ส่วนถุงนี้เป็นขนมผมซื้อมาฝากน้ามนต์ และถุงนี้ของหมีครับ”

หญิงสาวที่กำลังค้อมตัวเดินผ่านไปเตรียมอาหารที่ห้องครัวชะงักไปนิด เมื่อได้ยินว่าในบรรดาถุงเหล่านั้นมีของฝากของเธอด้วย มนลิดาเหลือบตามองวรณสิงห์เพียงนิดก่อนจะเดินเข้าไปในห้องครัวพร้อมรอยยิ้มนิดๆ ที่มุมปาก

ยายโสนมองถุงที่มีขนาดใหญ่กว่าถุงไหนๆ ที่ถูกระบุว่าเป็นของหลานสาวก่อนจะยิ้มรับ แล้วรับถุงทั้งหมดไว้ ลองมาอีกรอบนี้ก็ไม่น่าพึงพอใจ หลานสาวนาง แม้ตาจะเริ่มฝ้าฟางไปตามกาลเวลาแต่ก็เที่ยงตรงยามที่ใช้พิจารณาชายหนุ่มตรงหน้ามากขึ้นเป็นพิเศษ หน้าตาดี พูดจาก็มีสัมมาคารวะ แม้จะอายุมากกว่าหลานสาวไปสักหน่อย แต่ก็ดูภูมิฐาน น่าเชื่อถืออยู่ไม่น้อย หากมาขอบพ้อหลานสาวของนางจริง อนาคตของมนลิดาก็คงไม่ลำบาก แต่สุดท้ายก็คงแล้วแต่หลานสาว ถ้ามนลิดาว่าดีนางก็ว่าดี

น้ำมนต์ขยับลุกขึ้นมาด้วยความสนใจเมื่อเห็นว่าหนึ่งในถุงที่กองอยู่ตรงพื้นมีชื่อของตนไปเกี่ยวข้องกับด้วย เมื่อยายโสณยื่นถุงมาให้ เด็กชายก็เปิดออกดูด้วยความกระตือรือร้น ท่าทางไม่ต่างจากเด็กเล็กๆ

“ยาย ยายจำ มนต์กิน กินอันนี้นะ” น้ำมนต์หยิบขนมขึ้นมาให้เห็น

“ขอบคุณคุณสิ่งที่เขาเสียก่อนสิ ยายสอนไม่จำ” หญิงชราเอามือลูบหน้าลูบหลังเด็กชายหน้าตาดี “น้ำมนต์มันโตแต่ตัวนะคุณ แต่ความคิดความอ่านมันยังเป็นเด็ก”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้าเข้าใจทันทีโดยไม่ต้องให้หญิงชราอธิบายเพิ่ม เพราะเขาก็สังเกตเห็นตั้งแต่ครั้งแรกที่มาบ้านนี้แล้ว

“ขอบคุณมากนะคุณ วันหลังจะมาบ้านนี้ไม่ต้องมีของฝากหรอก”

วรรณสิงห์ยิ้ม เป็นอันเข้าใจกันว่ายายโสณอนุญาตให้เขามาที่บ้านหลังนี้ได้

“ขอบพระคุณครับที่ต้อนรับผม แล้วหากผมจะขอมาฝากทองไว้ที่นั่นทุกเย็น จะเป็นการรบกวนคุณยายมากไปไหมครับ”

ยายโสณยิ้ม ปราชิตาไปมองหลานสาวที่กำลังยกถาดใส่กับข้าวกับปลา มาวางที่พื้นบ้านเหมือนเช่นทุกวัน

“ก็ถ้าคุณไม่เบื่อกับข้าวพื้นๆ ก็มาเถอะ จะบอกหมีมันให้เตรียมเผื่อไว้ให้”

“มนต์ กินข้าวก่อนสิ” มนสิชาที่เดินเข้ามานั่งข้างๆ น้องชายดึงถุงขนมออกจากมือน้อง ทำให้ น้ำมนต์ไม่พอใจหันไปเขย่าแขนยาย เหมือนกำลังขอความช่วยเหลือทันที

“กินข้าวก่อน กินข้าวแล้วค่อยกินขนม” ยายโสณปลอบหลานชาย

ในขณะที่มนสิชายื่นส่งจานข้าวให้น้องชาย รวมถึงกดข้าวใส่จานให้ยายและวรรณสิงห์ ก่อนจะขอให้ตนเป็นคนสุดท้าย แล้วขยับนั่งล้อมวงกินข้าวรวมกัน ระหว่างนั้นวรรณสิงห์ก็ชวนยายโสณคุยนั่นคุนนี่ไปเรื่อยๆ รวมถึงเล่าเรื่องที่เพิ่งไปต่างประเทศให้ทุกคนฟัง ดูเหมือนเขาให้ความสนใจ

กับทุกคน

แต่মনสิขารู้สึกมากกว่านั้น

หญิงสาวเอ่ยปากขอบคุณทุกครั้งยามที่ชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ตักกับข้าวให้เธอโดยที่ไม่ได้ร้องขอ ใบหน้าสวยหล่อร้อนขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ เหมือนรู้ความนัยที่เขาปฏิบัติต่อเธอ

หลังจากกินข้าวแล้วชายหนุ่มนั่งเล่นนั้งคุยที่บ้านของยายโสณอยู่นาน จนเห็นว่าเวลาล่วงเลยมาพอสมควร ถึงได้กล่าวขอตัวกลับ

“ไปส่งคุณสิงห์เขาหน่อยสิหมีเอ๊ย ยายจะไปอาบน้ำ ถ้ายังไงก็ปิดบ้าน ปิดช่องเลนนะ” หญิงซราสะกิดหลานชายให้ลุกเดินเข้าห้องไปพร้อมกัน

วรรณสิงห์ยังนั่งอยู่ที่เดิม หลังจากที่ยายโสณกับหลานชายเดินเข้าห้องไปแล้ว มนสิขาเหลือบตามองอีกฝ่าย นึกประหลาดใจว่าเขาบอกว่าจะกลับ แต่ตอนนั้นก็กลับนั่งเฉยเสียอย่างนั้น

“ไม่เปิดถุงออกดูหน่อยหรือครับ ผมอยากรู้ว่าหมีชอบมันหรือเปล่า” ชายหนุ่มขยับตัวเอื้อมมือออกไปหยิบถุงใบใหญ่ใบเดียวที่ยังวางอยู่บนพื้น มาส่งให้ตรงหน้าหญิงสาว

มนสิขารับมันมาและเปิดออกดู ใจจริงก็อยากจะรู้ว่าในถุงมีอะไร ตั้งแต่ตอนที่เขายื่นส่งให้ยายโสณแล้วแต่ก็สงวนท่าทีไว้ แต่พอเห็นสิ่งที่อยู่ในนั้นแล้วก็ต้องทำตาโต เมื่อเห็นว่ามันเป็นกระเป๋านักยิงหอดัง ถึงแม้เธอจะไม่ได้ตามแพชั่น หรือไม่ได้ไปเรียนหนังสือมีสังคมแบบคนรุ่นเดียวกัน แต่เธอก็เคยเห็นว่ามีดาราหลายคนใช้กระเป๋ายี่ห้อนี้เวลาที่ออกสื่อโทรทัศน์ แม้จะเป็นคนละแบบกันก็ตามที

“เอ่อ...คือ...”

มันสวย หญิงสาวตะม่นเบาๆ กลืนน้ำลายเป็นเส้นไว้วันนี้เธอก็เพิ่งจะรู้

“ชอบไหมครับ ผมเห็นแล้วนึกถึงหมี”

“เอ่อ...คือ” มนสิขาเงยหน้ามองวรรณสิงห์ด้วยความเกรงใจ “มันแพง

มากไหมคะ”

“ไม่เท่าไรครับ ว่าแต่หมีชอบไหมครับ” วรรณสิงห์ถามซ้ำ

“คือ หมีครับไว้ไม่ได้ค่ะ เราเองก็เพิ่งเจอกันแค่ครั้งสองครั้ง แต่คุณกลับซื้อของมีราคามาให้ หมีว่ามันมากเกินไป” หญิงสาวเลื่อนถุงส่งคืนอีกฝ่ายทันที ถ้าเป็นขนมมณเฑียรแบบของน้ำมนต์เธอยังรับไว้ได้ “หมีรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ”

วรรณสิงห์ถอนใจก่อนขยับยืนขึ้น สีหน้าและแวตานั้นเฉย

“ผมกลับก่อนนะครับ”

ร่างบางลุกตามอีกฝ่ายไปด้วยความร้อนใจทันที เมื่อเห็นเขาหมุนตัวเดินจากไปง่ายๆ แบบนั้น

“คุณสิงห์ค่ะ”

วรรณสิงห์หยุดเดิน สีหน้าดูนิ่งเฉย ยามที่মনสิขารั้งเขาไว้ด้วยการก้าวไปยืนอยู่ตรงหน้า ขวางบานประตูเอาไว้ด้วยร่างบอบบางของตนเอง

“ถ้าหมีไม่เอาก็โยนทิ้งไปเถอะครับ ผมไม่รับคืน” เขาบอกพร้อมถอนใจเบาๆ

“คุณสิงห์ค่ะ ไม่ใช่ว่าหมีจะไม่ชอบ แต่ราคาของมัน...”

“ราคา...ค่าของมันอยู่ที่ว่าหมีจะชอบมันไหม ถ้าหมีชอบมัน มันก็มีค่ามีราคาสำหรับผม แต่หากว่าหมีไม่ชอบ ของสิ่งนั้นก็ไม่มีค่าอะไรกับผม”

“คุณสิงห์” มนสิขาเบิกตามองอีกฝ่ายอย่างร้อนใจ “คุณทำแบบนี้หมีลำบากใจนะค่ะ”

“หมีมีคนรักแล้วหรือครับ ถึงรับของจากผมไม่ได้”

หญิงสาวส่ายหน้าไป สีหน้าลำบากใจมากขึ้นไปอีก รู้สึกเหมือนกำลังถูกบีบคั้นให้รับของจากอีกฝ่าย

“ไม่ใช่แบบนี้ค่ะ หมียังไม่มีคนรัก แต่คุณสิงห์ต้องเข้าใจนะค่ะว่าหมีรับไม่ได้จริงๆ ราคาของมันสูงเกินไป หากเป็นขนมของกินอย่างของน้ำมนต์ก็ว่าไปอย่าง”

“หมีครับ ผมเห็นมันแล้วนึกถึงหมีก็เท่านั้น อีกอย่าง พูดกันตรงๆ เลยก็ได้ครับว่าผมสนใจหมี ผมเองก็อายุพอสมควรแล้วจะม้อมค้อม จะให้ค่อยๆ มาตะล่อมแบบนุ่มๆ คงไม่ไหว ผมรู้สึกอย่างไรก็อยากจะแสดงออกไปแบบนั้น ถ้าหมีไม่รับ ผมก็เข้าใจได้ และต่อจากนี้ไปผมจะไม่มากวนใจ และจะไม่...”

“เข้าใจแล้วค่ะ...” หญิงสาวพูดแทรกขึ้นมาทันทีก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดจนจบประโยค แว่ตาวาบไหวยามที่ได้ยินว่าอีกฝ่ายจะไม่มากวนใจเธออีก เธอเองก็ใจง่าย เพราะตั้งแต่วันนั้น...วันที่ได้พบกัน เธอก็คิดถึงเขาแทบจะทุกวินาที

“หมีจะรับมันไว้...”

วรรณสิงห์กระตุกยิ้ม ใช้ปลายนิ้วเรียวยกขึ้นมาแตะเขยคางเล็กๆ นั้น ให้เงยหน้าขึ้นมาสบตากับเขา ก่อนที่ตาคนซึ่งล้อมกรอบด้วยขนตาหนาไม่ต่างจากผู้หญิงจะโผล่มองใบหน้าหวานไปที่ละส่วน

มีแค่ความคล้าย...แต่ไม่มีส่วนไหนเลยที่เหมือนกัน

ชายหนุ่มไล่สายตาลงมาจนกระทั่งถึงริมฝีปากอ้อมสีชมพูเรื่อ พร้อมกับใช้นิ้วโป้งปัดถูผ่านมันไปเบาๆ เบาราวกับสัมผัสของสายลม ก่อนจะยกหน้านั้นขึ้นมาสัมผัสริมฝีปากของตนเองซ้ำๆ ให้ทุกอย่างอยู่ในสายตาของมนสิชา จนแก้มนวลของหญิงสาวเปลี่ยนสีให้เห็นทันตา

“ขอบคุณครับ ขอขอบคุณที่รับมันไว้ พรุ่งนี้ผมจะมาหาใหม่” เขาพูดเบาราวกับกระซิบ ใจก็อยากจะทำลงก้มไปสัมผัสกับริมฝีปากอวบอ้อมที่กำลังล่อตาล่อใจนั้นจริงๆ แต่ก็กลัวว่าจะบุ่มบ่ามไป เลยตัดใจเบี่ยงตัวเบียดร่างบางเดินออกจากบ้านหลังเล็กในตรอกแคบๆ ไปในทันที

แต่มนสิชายังยืนอยู่ตรงที่เดิม นี่เป็นครั้งแรกที่เธอใกล้ชิดกับผู้ชายที่ไม่ใช่ญาติขนาดนี้ หญิงสาวเฝ้าปาก แม้ปลายนิ้วนั้นจะปัดผ่านไปเบาๆ แต่เหมือนรอยสัมผัสนั้นยังคงอยู่ หญิงสาวยกมือขึ้นมาวางที่หน้าอก พร้อมกับหมุนตัวมองไปยังจุดที่วรรณสิงห์เดินหายไป หัวใจเธอยังเต้นแรงราวกับไป

วิ่งมาเป็นสิบกิโล และมันก็เป็นเช่นนี้ทุกครั้งตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้สบตากัน กับผู้ชายคนอื่นอาการแบบนี้มันไม่เคยเกิด

หรือว่าอาการแบบนี้ มันจะเรียกว่า...ความรัก

หญิงสาวยังยืนยิ้มอยู่ที่เดิม และอีกนานทีเดียวกว่าที่มนลิษาจะขยับตัวและมีสติพอที่จะไปทำอะไรอย่างอื่นได้

กระเป๋าสวยถูกนำมาวางไว้ที่ข้างหัวนอน นี่คงเป็นของชิ้นเดียวที่มีราคาที่สุดในห้องนี้ หรืออาจจะในบ้านหลังนี้ด้วยซ้ำไป มนลิษาขยับพลิกตัวบนที่นอนเล็กๆ ของตน แม้จะพยายามข่มตาเท่าไรแต่ก็ไม่อาจหลับลงไปได้ เมื่อภาพเหตุการณ์ที่ยังตรึงใจย้อนกลับไปกลับมาอยู่ในหัว หญิงสาวขบริมฝีปากของตนเองพร้อมเหลือบตามองกระเป๋าหนังใบสวย เธอมองเห็นอยู่นาน จนกระทั่งหลับไปพร้อมกับรอยยิ้มยังติดค้างอยู่ที่ริมฝีปาก

เพราะนอนดึก เช้าวันรุ่งขึ้นมนลิษาจึงตื่นสาย สายจนยายโสณต้องมาเคาะห้องเรียกอยู่เป็นนาน ด้วยเพราะหญิงสาวมีหน้าที่จะต้องตื่นไปจ่ายตลาดซื้อของเพื่อมาทำกับข้าวไปขายแต่เช้า และการไปตลาดสายอาจทำให้พลาดอดได้ของดี เพราะคนอื่นจะมาเลือกไปหมดเสียก่อน

ตลาดเช้าของลัดทิบอยู่ที่หน้าสถานีดับเพลิง ที่นี้เรียกได้ว่ามีอาหารแทบจะทุกชนิด แต่ที่มีมากหน่อยคงหนีไม่พ้นอาหารทะเลซึ่งบางร้านเจ้าของเรือประมงก็เอามาวางขายเองแบบไม่ผ่านแม่ค้าคนกลาง

ยายโสณขายกับข้าวเลี้ยงลูกเลี้ยงครอบครัวมานาน นานจนคนทั้งตลาดรู้จักยายโสณดี รวมถึงรู้เรื่องความยากลำบากในชีวิตของยายโสณด้วย ฉะนั้นหลายร้านที่รู้จักมักคุ้นซื้อขายกันมานานจึงมักจะเก็บของดีๆ เอาไว้ให้และยังขายให้ยายโสณในราคาที่ถูกลงกว่าที่ขายปกติ

“ป้าจ๋า หมีมาแล้ว ขอโทษด้วยนะคะวันนี้มาสายไปนิด” มนลิษาเซ็นรถที่มีล้อเล็กๆ ไปตามร้านรวงต่างๆ ที่ซื้อของกันเป็นประจำ เพียงแค่เธอเดินไปเจ้าของร้านหรือลูกจ้างที่คุ้นหน้ากันก็ยื่นส่งถุงมาให้ทันทีก่อนจะแจ้ง

ราคา ซึ่งก็อาจมีการต่อรองกันอีกเล็กน้อย

“พุงนี้ขอเนื้อปลาแบบเดิมนะจะป้า ยายจะทำห่อหมก”

“ได้สิ เดี่ยวป้าหาไว้ให้ แต่ช่วงนี้เรือมันออกน้อย ของขาด ขอเพิ่มอีกสักห้าสิบบาทนะ”

มนธิชาพยักหน้ารับ ก่อนจะควักเงินส่งให้ แต่พอจะเดินไปร้านอื่น กลับถูกเรียกขังไว้อีกหน

“เดี๋ยวก่อนหมี วันนี้มีกั้งเข้ามาเยอะเชียว เอ้า ป้าแบ่งให้กิโล เอาไปทำให้น้ำมนต์มันกิน”

หญิงสาวยิ้มรับพร้อมยกมือไหว้

“ขอบคุณป้ามากๆ นะจ๊ะ”

แม่ค้าขายอาหารทะเลมองตามแผ่นหลังบอบบางของหญิงสาวไปด้วยความชื่นชม

“เสียดายนะ ลูกชายฉันโตไม่ทัน ไม่งั้นจะไปขอไฉ่หมีมาเป็นลูกสะใภ้”

“ยายโสนโซคติ มีหลานดี”

“พูดแล้วนึกถึงอิมิน” แม่ค้าที่โตมาพร้อมกับลูกสาวคนเล็กของยายโสนเบะปาก “ได้ข่าวว่าได้ดิบได้ดี มีผัวรวย แต่กลับไม่มาดูแลแม่เขื่อนเลยสักนิด”

“อิมินมันเคยนับยายโสนเป็นแม่ที่ไหน จำไม่ได้หรือไง สมัยเรียนมันเที่ยวบอกใครๆ ว่าแม่มันเป็นคุณหญิง มีบ้านช่องใหญ่โตอยู่กรุงเทพฯ แต่ถูกเอามาฝากเลี้ยงไว้กับยายโสน”

“เออ อีนี่มันบ้า สงสัยจะดูละครมากไป ยายโสนก็รักลูกหลงลูกอิมินว่ายังไงก็ว่าตามมัน หาเงินส่งมันเรียนมหา’ลัยที่กรุงเทพฯ แล้วยังไร้อุปการะตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ ได้ไฉ่น้ำมนต์มาคน คลอดได้เดือนก็เอามาโยนให้มินาพี่สาวมันกับยายโสนเลี้ยง จะกลับมาแลสักครั้งก็ยังไม่มี”

“นี่ถ้าไฉ่หมีหน้าไม่คล้ายอิมิน ฉันคงจะเชื่อว่่าอิมินเป็นเด็กฝากเลี้ยงเหมือนที่มันบอกใครๆ เพราะหน้าตานิสัยใจคอไม่ได้เหมือนพ่อแม่พี่น้อง

สักกระพิก”

“ยิ่งพูดยิ่งมันปาก อีจอมมโนนี่วีรกรรมมันเยอะ แต่เดี๋ยวขอขายของก่อน ลูกค้าเข้า เดี่ยวมาเล่าต่อ”

มนสิชาที่ยืนอยู่ไม่ไกลหมุนตัวเดินห่างไปเสียบๆ เธอเดินไปซื้อขนมมาหวังจะเอามาตอบแทนน้ำใจที่แม่ค้าร้านนั้นมอบกั้งให้น้องชายเธอ แต่กลับกลายเป็นว่าต้องมายืนฟังเรื่องราวของครอบครัวตัวเองไปเสีย

แม้จะไม่รู้เรื่องจริงว่าเป็นเช่นไรเพราะยายโสณเองก็ไม่เคยพูดถึงลูกสาวคนนั้นเลยแม้แต่สักคำ รวมถึงตัวเธอเองก็ไม่เคยแม้แต่สักครั้งที่จะได้เจอกับน้ำสาว หรือหากเจอก็คงจะนาน นานมาก นานจนจำไม่ได้ รูปลักใบก็ยังไม่มาให้เห็น แต่เรื่องเล่าขานเกี่ยวกับน้ำสาวคนนั้นก็กลับมีมาให้ได้ยินเสมอๆ แถมแต่ละเรื่องก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดีเลยสักนิด

รวมถึงที่ว่า...เธอมีหน้าตาละม้ายคล้ายน้ำสาวอีกด้วย แบบนี้เธอควรจะได้ใจหรือเสียใจดีนะ

มนสิชาเป่าลมหายใจออกทางปากเบาๆ ก่อนจะตัดเรื่องไร้สาระนี้ออกไป เพราะต้องรีบแวะไปเอาของอีกหลายร้าน

พอกลับถึงบ้าน สิ่งที่มนสิชาต้องทำคือดูแลให้น้ำมนต์แตงเนื้อแตงตัวกินข้าวแล้วไปโรงเรียน แม้น้ำมนต์จะอายุสิบสี่ปีแล้ว แต่เพราะพัฒนาการทางสมองที่ไม่เท่าเด็กในช่วงวัยเดียวกันทำให้เรียนช้ากว่าเด็กในรุ่นเดียวกันหลายปี ตัวครูที่สอนเมตตาและเข้าใจปัญหา จึงช่วยประคับประคองจนน้ำมนต์สอบเข้ามาเรียนมัธยมปีที่หนึ่งได้ และมีลุงยมคนขับรถตุ๊กตุ๊ก เป็นคนที่คอยดูแลรับส่งน้ำมนต์ไปโรงเรียน เนื่องจากหลานชายคนเล็กของแกก็เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกับน้ำมนต์

หลังจากส่งน้ำมนต์ขึ้นรถลุงยมเสร็จ มนสิชาก็ต้องรีบกลับมาเตรียมข้าวของ เครื่องปรุง รวมถึงส่วนประกอบต่างๆ ไว้ให้ยายโสณ พอบายก็เริ่มปรุง เริ่มแกง จนกระทั่งบายสี่โมงลุงยมคนเดิมก็จะมารับเอาแกงไปวางขาย

ที่ตลาด ลักหโมงเย็นก็เก็บร้าน ล้างทำความสะอาดข้าวของต่างๆ รอลงยม
มารับกลับบ้าน ชีวิตเป็นไปแบบนี้ทุกวัน ไม่มีแม้แต่วันหยุดเสาร์-อาทิตย์
มนลิลิลาเลยเลือกเรียนมหาวิทยาลัยเปิดหลังจบมัธยมศึกษาปีที่หก เธอคง
ไม่กล้าจากบ้านไปไหน กลัวว่ายายโสนจะเหนื่อยหนักเมื่อไม่มีเธอ

ส่วนเงินกำไรที่ได้มา ก็ต้องเก็บออมเอาไว้สำหรับส่งธนาคาร หนี้ก้อน
ใหญ่ที่เกิดตั้งแต่ก่อนที่บิดาและมารดาเธอจะเสียชีวิต

ชีวิตของคนเป็นหนี้ หาเข้ากินค่าก็วนอยู่แบบนี้ ทำงานหาเงินเพื่อมา
ใช้หนี้ แต่วันหนึ่งเธอก็แอบหวัง หากว่าเธอเรียนจบ ได้รับปริญญาและ
หางานการที่มั่นคงได้ เธอจะให้ยายโสนเลิกขายข้าวแกงอย่างที่ทำอยู่ทุกวันนี้
แล้วนั่งนอนอยู่บ้านเฉยๆ ให้เธอเลี้ยงดู

หญิงสาวมองไปรอบตัวพร้อมกับให้กำลังใจตนเอง...สักวันมันจะต้อง
ดีกว่านี้



ตาคุ່สวดยเหลือบแลมองไปที่ประตูบ้านป่อยขึ้น แม่ใจจะเริ่ม
กระวนกระวาย แต่มนสิขาก็ต้องให้ความระมัดระวังกับสิ่งที่กำลังทำอยู่ใน
ตอนนี้ด้วย หญิงสาวใช้มีดปาดมะละกอให้เป็นชิ้นบางๆ เล็กๆ เพื่อใช้มัน
เป็นส่วนประกอบในการทำแกงส้ม

ร่างสูงในชุดเครื่องแบบเต็มยศก้าวเดินเข้ามาในบ้านหลังเล็กด้วย
ความคุ้นเคยเนื่องจากสองสามวันมานี้เขามักจะแวะมาที่บ้านหลังนี้ ในเวลา
นี้เสมอ

“อ้าว มาแล้วหรือ ทำไมวันนี้มาช้า” ยายโสนที่กำลังมัดเครื่องแกงอยู่
ในกระทะเอ่ยปากถามทันทีเมื่อเห็นผู้มาเยือน

มนสิขาเงยหน้าขึ้นทันทีเมื่อได้ยินเสียงของยายโสน ทันทีที่ได้สบตา
กันแก้มสาวก็ร้อนผ่าว มนสิขาริบก้มหน้าก้มตาทำเป็นหั่นมะละกอในมือต่อ
ไปทันที ลืมทักทายหรือยกมือไหว้อีกฝ่ายไปเสียสนิท แต่ระหว่างนั้นก็แอบ
ฟังชายหนุ่มกับยายคุยกัน

“สวัสดีครับคุณยาย พอวันนี้มีประชุมครับเพิ่งเสร็จ ยังไม่ได้กินข้าว

เที่ยงเลยครับ ทิวเลยแวะมาหา เพื่อคุณยายมีข้าวกลางวันให้ผมกิน”

นายทหารหนุ่มใหญ่ก้าวเดินเข้าไปนั่งอยู่ตรงพื้นไม้ยกสูงประมาณหนึ่งฟุตที่มนสิขานั่งอยู่ไม่ไกล พร้อมกับเหลือบตามองร่างบางที่สวมเสื้อยืดกางเกงขาสั้นแบบที่วัยรุ่นชอบสวมใส่กัน ดูสวยสมวัย

ยายโสณพยักหน้ารับ แล้วหันมาบอกหลานสาวให้ไปเตรียมข้าวให้วรรณสิงห์ มนสิขาขยับลุกไปจัดการทันที ส่วนคนตัวใหญ่ก็กล่าวขออนุญาตก่อนจะถอดเสื้อเครื่องแบบตัวนอกออกและนำไปพาดไว้ไม่ไกลจากตัว

ถาดใหญ่ใส่อาหารถูกนำมาวางไว้ไม่ไกล ก่อนที่หญิงสาวจะคลานเข้าไปหยิบเอาเสื้อเครื่องแบบไปถือไว้ในมือ แล้วเดินหายไปครู่หนึ่ง เมื่อกลับมาอีกครั้งเสื้อเครื่องแบบก็อยู่ในไม้แขวนเสื้อที่หญิงสาวนำไปแขวนไว้ที่ข้างผนังบ้านไว้อย่างเรียบร้อย

ริมฝีปากหนากระตุกยิ้ม ทุกอย่างอยู่ในสายตาของวรรณสิงห์ ก่อนที่ร่างบางจะเดินเข้าไปช่วยผู้เป็นยายทำกับข้าวต่อ จนกระทั่งชายหนุ่มรวบซ้อนกินข้าวเสร็จ มนสิขาถึงวางมือมาจัดการเก็บสำรับอาหารไปไว้ในครัวเหมือนร่อยอยู่แล้ว และกลับออกมาอีกครั้งพร้อมเตงโมเนื้อแดงฉ่ำที่ถูกหั่นไว้เป็นชิ้นๆ พอดีคำ

“ขอบคุณครับ” วรรณสิงห์มองกิริยามารยาทของหญิงสาวด้วยสายตาชื่นชม ไม่ว่ามนสิขาจะทำอะไรก็ดูถูกอกถูกใจเขาไปเสียหมด ก่อนจะนึกไปถึงช่วงเวลาที่ใช้ชีวิตร่วมกับผู้หญิงอีกคน แม้จะนานแต่เขาก็จำได้ว่าไม่เคยถูกปรนนิบัติ ดูแลเอาใจแบบนี้นมาก่อน เป็นเขาเสียอีกที่ต้องคอยดูแลใส่ใจจัดหาอาหารให้อีกฝ่าย

“งานเยอะหรือคุณ” ยายโสณถามเมื่อเห็นสายตาของนายทหารหนุ่มแอบมองหลานสาวของนางอยู่เจี๊ยบๆ

วรรณสิงห์ยิ้มแก้มเกือบหันทันสาบตา รู้ทันของหญิงสูงวัย

“ก็พอสมควรครับ พอดีช่วงนี้มีการฝึกค่อนข้างเยอะ การประชุมเลยเยอะตามไปด้วย เมื่อตอนสายผมรีบร้อนออกมาประชุมเลยไม่ได้กินข้าว ได้

ของว่างรองท้องมานิดหน่อย ผ่านมาทางนี้เลยแวะมาขอข้าวกิน อย่างที่บอก คุณยายไปที่แรก”

“อยากกินอะไรกับอกนะคุณ วันนี้ยุ่งๆ น้อย เพราะเตรียมกับข้าวที่จะเอาไปขายสาย หรือจะเอาหมอนมาเอนหลังก็ได้ อยู่ตรงนั้นนะ”

“ครับ” วรณสิงห์ตอบรับ มองยายโสณด้วยความชื่นชม แม้อายุจะเจ็ดสิบกว่าแล้วแต่ก็หยิบนั่นหยิบนี่คล่องแคล่วไม่มีติดขัด ทำกับข้าว ประุงแกงสองคนกับหลานสาวจนกลิ่นหอมฟุ้งไปทั้งบ้าน ชายหนุ่มขยับตัวไปหยิบหมอนก่อนจะเอามาพิงหลังนั่งมองมนสิชาทำนั่นทำนี่ไปเรื่อย พอมองนานเข้าก็เพลิน เผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว

กว่าที่สองยายหลานจะหันกลับมา ร่างสูงใหญ่ที่นั่งอิงผนังบ้านอยู่ก็หลับสนิทไปเสียแล้ว

“อีกสักพักค่อยปลุกก็ได้ คงทำงานมาเหนื่อยๆ เตียวยายจะไปเตรียมตัว หมึกก็เตรียมของไว้ ยมมาเมื่อไรจะได้ยกไปใส่รถ” ยายโสณสั่งความก่อนจะเดินเข้าไปอาบน้ำอาบท่าพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมไปขายของ

ที่จริงมนสิชาผู้เป็นหลานสาวก็อาสาจะไปขายแกงให้ แต่เป็นยายโสณเองที่ไม่อยากให้หลานสาวไปตากหน้าขายของ และตัวนางเองไม่อยากจะอยู่บ้านเฉยๆ คนเคยทำงานมาทั้งชีวิตจะให้อยู่บ้านเฉยๆ ก็ดูไร้ค่าเหลือเกิน และแค่ตักแกงใส่ถุงก็ไม่ได้เห็นดเหน็ดเหนื่อยอะไรมากนัก ออกไปก็ได้พบเจอกับผู้คน ได้พูดคุยสารพัดเรื่องราว ทำให้คลายเหงาไปได้มาก

มนสิชาเริ่มจัดการเก็บกวาดข้าวของ เตรียมหม้อใส่แกงไปวางเรียงที่หน้าประตูบ้านรอลูกค้าที่จะพาน้ำมนต์มาส่งก่อนจะรับยายโสณไปตลาด หญิงสาวหันไปมองคนที่นั่งหลับอยู่ด้วยรอยยิ้มนิดๆ ที่มุมปาก ยามหลับทำให้ใบหน้านิ่งๆ ดูๆ นั้นดูผ่อนคลายและอ่อนเยาว์ลงไปมาก และมันก็อดที่จะยิ้มไม่ได้จริงๆ เมื่อรู้ว่าตนเองมีผู้ขายหน้าตาท่าทางดีมาสนใจ แถมชายคนนั้นยังเป็นคนที่เธอเองก็สนใจเช่นกันด้วยแบบนี้

“เบาๆ น้อยจะมนต์ คุณสิงห์หลับอยู่” มนสิชาเอานิ้วชี้แตะที่

ริมฝีปาก เมื่อน้องชายเดินเป็นกระโดดเข้ามาในบ้านพร้อมลูบยม
ยมมองดูชายหนุ่มลักษณะท่าทางดีที่นั่งหลับพิงฝาบ้านอยู่
“แฟนหรือหมี”

หญิงสาวยิ้มแต่ไม่ได้ตอบคำถามของยม แต่เดินเลี้ยวไปยกหม้อแกง
และข้าวของอื่นๆ ออกจากบ้านไป ในขณะที่เดียวกับที่ยายโสณเดินออกมา
จากห้องนอนที่นอนร่วมกับหลานชาย หญิงสาวเลิกคิ้วสูงเมื่อเห็นยมคนบ้าน
ใกล้เรือนเคียงยืนมองนายทหารหนุ่มด้วยสายตาแปลกๆ

“มีอะไร” ยายโสณถามเบาเมื่อเดินมาถึงหน้าบ้าน

“อายุไม่ห่างกันไปหน่อยรีไร” ยมถามเบา

“ก็ถ้าหมีมันรักมันชอบ จันก็ไม่ขัด”

“ไอน์พหลานผมดีกว่าเยอะ อย่างน้อยก็อายุไล่กัน ไหนจะเป็นเพื่อน
กันมาตั้งแต่เล็ก คนกันเอง” ยมบอก

“หิ...ไปๆ” ยายโสณโบกไม้โบกมือ “ไปยกของเถอะ วันนี้สายมากแล้ว
น้ำมันต์” ยายโสณหันไปหาหลานชายที่กำลังโปรยอาหารปลาเม็ดเล็กๆ ลง
ในอ่างปูนขนาดไม่ใหญ่ที่ใช้เลี้ยงปลาหางนกยูงสวยๆ เอาไว้หลายตัว “มนต์
อย่าได้อะลุกันนะ ทำการบ้าน กินข้าว รอยายกลับมาบ้าน รื้อใหม่”

“ฮะ...” เด็กชายผมสีน้ำตาลอ่อนนัยน์ตาสวยหันมาส่งยิ้มกว้างรับปาก
ผู้เป็นยาย พอเห็นพี่สาวเดินกลับเข้ามาในบ้านก็วิ่งเข้าไปหาทันทีเหมือนรอ
อยู่ก่อน “พี่หมี มนต์อยากกินขนม กินได้ไหม” เด็กชายเขย่าแขนพี่สาว

“ซ็อกโกแลตใช้ไหม กินได้อันเดียวนะ กินมากเดี๋ยวฟันผุ ปวดฟัน
ต้องไปหาหมอ”

“อืม” ร่างสูงวิ่งไปที่ตู้เย็นเก่าๆ ทันทิ แล้วรื้อถุงขนมที่ได้จากรรณ-
สิงห์ออกมาดู เลือกสีกระดาษห่อที่ถูกต้องก่อนจะเก็บที่เหลือเข้าตู้เย็น

ชายหนุ่มที่เผลอหลับค่อยๆ ลืมตาขึ้นมามองไปรอบๆ ตัว เหมือน
กำลังงงเพราะไม่รู้ว่ตอนนีตนอยู่ที่ไหน แต่พอสบตากับมนสิชา วรรณสิงห์
ก็เผยยิ้มออกมาทันที ทันเห็นยายโสณกับคนขับรถตุ๊กตุ๊กเดินออกจาก

บ้านไป วรรณสิงห์ขยับลุก ยึดตัวบิดไปมาซ้ายขวาเพราะความเมื่อยขบ เนื่องจากนั่งหลับคอพับอยู่พักใหญ่ ก่อนจะนั่งลงไปที่เดิมอีกหนราวกับว่าจะปักหลักอยู่ที่นี้

“มิน...” เสียงนุ่มเรียกหญิงสาวที่ยังเดินไปเดินมาทำอะไรง่วนอยู่คนเดียวในบ้าน

“คะ? คุณสิงห์ว่าอะไรคะ” หญิงสาวขมวดคิ้วเดินเข้ามาหาวรรณสิงห์ เมื่อครู่เขาพูดอะไรเธอได้ยินไม่ชัด

คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน เมื่อรู้ว่าตัวเองเอ่ยชื่อใครออกไป วรรณสิงห์รีบปรับสีหน้าของตนเองให้เป็นปกติ ขยับตัวเอื้อมมือเข้าไปจับมือของมนสิชาเอาไว้ พร้อมกับดึงให้อีกฝ่ายนั่งลงมาข้างๆ กายเขา

“ผมเรียกหมีนั่นแหละ หยุดนั่งพักสักประเดี๋ยวได้ไหม ตั้งแต่ผมมาถึงบ้านนี้ หมีนั่นทำนั่นทำนี่ไม่มีหยุดเลย ตอนนี้อยากให้หมีนั่งข้างๆ ผมสักประเดี๋ยวจะได้ไหม”

“แต่...” มนสิชาหลบตาที่ทอดมองตรงมาที่เธอ ตั้งใจจะแย้ง แต่กลับกลายเป็นว่าเจ้าของบ้านรู้สึกเกรงใจแขกผู้มาเยือนไปเสีย อาจจะเพราะอายุ หรืออาจจะเพราะบุคลิกที่น่าเกรงขาม หรือจะเป็นเพราะใจที่คอยจะเต็นแรงทุกครั้งที่ได้สบตากับเขา

“แค่ครู่เดียว ขอให้นั่งอยู่ตรงนี้ ขอให้ผมได้มองหมีน้อย”

แววตาของอีกฝ่ายที่อยู่ๆ ก็ดูเศร้า เลยทำให้ความตั้งใจที่จะปฏิเสธ ถูกกลืนหายไปในาคอเหลือเพียงคำถามที่เจ้าตัวอยากรู้

“ทำไมคะ”

“รู้ไหมว่าตัวเองนะสวย”

มนสิชาส่ายหน้าทำเป็นไม่รู้ แม้ใครต่อใครจะเคยพูดและมีตำแหน่งมากรันตี แต่เธอก็ไม่เคยหลงละเลิงไปกับมัน

“และผมก็ชอบมองหมีน่ะ รู้ไหมว่าตั้งแต่ครั้งแรกที่ผมเห็นหมีน่ะ ผมละส่ายตาไปไหนไม่ได้เลย” ไซ้...เขาจะส่ายตาไม่ได้เพราะใบหน้าของมนสิชา

เหมือนกับใครบางคนที่เขายังนึกถึง...

“คุณสิงห์จ้องกันแบบนี้ หมีเขินนะคะ” มนสิชายิ้มสะเทิ้นอาย พร้อมกับหันหนี แต่ก็ถูกมือใหญ่แตะเซยคางบังคับให้เธอหันกลับมาอีกครั้ง หันกลับมาให้วรรณสิงห์จ้องมองด้วยแววตาที่หวานแถมเศร้า

“รังเกียจไหมที่ผมแก่กว่าเกินรอบ” อยู่ๆ คนที่นั่งเฝ้ายาวนานก็เอ่ยถามขึ้นมา

มนสิชานิ่งเงียบไปกับคำถาม ก่อนสายตาระยะไปมาซ้ๆ ใจเต้นแรงไปหมด

“ถ้าผมจะขอมาหาหมีบ่อยๆ มาหาทุกวัน หมีจะว่าอะไรผมไหม”

“ไม่เบื่อหรือคะ อีกร่างที่นี้ก็อดอดดับแคบ”

“แต่ที่นี่มีหมี ได้ไหมครับ ให้ผมมาหา ผมไม่กวนเวลาหมีทำงานหรอก ขอให้ผมได้นั่งอยู่แบบนี้ นั่งมองหมีแบบนี้”

เมื่อเจอคำตอบแบบนี้เข้ามนสิชาถึงกับไปไม่ถูก สุดท้ายก็พยักหน้ารับ ยอมนั่งเฝ้ายาวๆ วรรณสิงห์ นั่งให้อีกฝ่ายมองเฝ้ายาวๆ มือที่ถูกจับไว้ก็ถูกนิ้วโป้งของเขาลูบไปมาเบาๆ ในขณะที่น้ำมนต์เปิดโทรทัศน์ดูการ์ตูนหลังจากวิ่งหายไปเปลี่ยนชุดนักเรียนมาใส่ชุดอยู่บ้าน ไม่สนใจใครหรืออะไรทั้งนั้น

และแล้ววรรณสิงห์ก็กลายเป็นแขกประจำของบ้านหลังนี้ เขามักจะแวะเวียนมาช่วงบ่ายๆ หลังจากที่ยายโสณออกไปขายแกงแล้ว และจะอยู่ยาวใช้เวลาช่วงเย็นไปจนพลบค่านั่งมองมนสิชาทำนั่นทำนี่ หาโอกาสคุยกับหญิงสาวด้วยเรื่องผิวเผินทั่วๆ ไปเหมือนคนเหงาที่อยากจะคุยกับใครสักคน

แต่หลายครั้งมนสิชาสังเกตเห็นว่าวรรณสิงห์มักจะนั่งมองเธอเฝ้ายาวๆ เหมือนกับจมอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง ปิดตายตัวเองและไม่เปิดรับอะไรอีก แววตาของเขาว่างเปล่า เขาดูเงียบเหงา อ้างว้าง และเดียวดาย ครั้นพอเธอถามวรรณสิงห์ก็มักจะบอกว่าเขาคิดถึงเรื่องงาน เธอเลยไม่เคย

ติดใจอะไร

ขณะที่วรรณสิงห์เองก็เฝ้ามองหญิงสาวอยู่เงียบๆ มนสิขามีรอยยิ้มอบอุ่นและความสุขสงบที่ฉายชัดออกมาทางแววตา พออยู่ใกล้ๆ รู้สึกสงบอบอุ่น เธอขยับ หนักเอาเบาสู้ มักจะเป็นผู้ฟังมากกว่าผู้พูด รู้จักกาลเทศะ มีความแข็งแรงซ่อนอยู่ในความอ่อนโยน เป็นผู้ใหญ่เกินตัว อาจเพราะต้องคอยดูแลยายและน้องชายคนเดียวเพียงลำพังมานานหลายปี

ซึ่งแตกต่างจากมินตราอย่างเห็นได้ชัด มินตรารักสบาย หนักไม่เอาเบาไม่สู้ แต่อัธยาศัยดี คุยสนุก มีเสน่ห์เฉพาะตัว ผู้หญิงสองคนที่หน้าตาคล้ายกันมากแต่คนหนึ่งเหมือนดั่งผ้าขาวสะอาดตา ในขณะที่อีกคนก็เปรี้ยวตังฟ้าที่มีสีล้นสดใส เต็มไปด้วยลวดลายสีฉูดฉาด ลักษณะนิสัยต่างกันคนละขั้วแบบเห็นได้ชัด

หลังจากที่มินตราหายไปจากชีวิต เขาก็มีผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ผ่านมาในวงโคจร แต่ก็ไม่ได้คิดจริงจังถึงขนาดอยากร่วมหอลงโรงกับใครอีก จนกระทั่งวันนี้ วันที่มาพบมนสิขาเข้า แม้จะนั่งมองอีกฝ่ายเงียบๆ แต่เป็นความเงียบที่มีความสุข รู้สึกสงบ ไม่อึดอัด มีความสุขอย่างประหลาด เพียงแค่อีกฝ่ายหันมามายิ้มให้ก็ทำให้อบอุ่น

หรือ...หญิงสาวคือคนที่มาเติมเต็มอดีตที่ว่างแห่งของเขาให้สมบูรณ์อีกครั้ง

เสียงย่าเห่าที่ก้าวเข้ามาในบ้านทำให้หญิงสาวที่กำลังเก็บกวาดพื้นที่ประกอบอาหารเงยหน้าขึ้นมอง แม้อยู่บนใบหน้าจะไม่ได้หายไป แต่ก็รู้สึกผิดหวังเต็มหัวใจเมื่อไม่ใช่คนที่มนสิขาเฝ้ารอมาทั้งวัน

“อ้าว นพ มาได้ยังไง” หญิงสาวทักชายหนุ่มหน้าตาดีซึ่งเป็นเพื่อนสนิทเพื่อนนักเรียน และเพื่อนบ้านที่อยู่ลึกเข้าไปในตรอกเดียวกัน

“ร้อนใจ” จำเอก นพคุณ มีดีสวัสดิ์ เดินไปนั่งที่พื้นไม้ยกสูง ที่ที่ใครคนหนึ่งมักจะนั่งประจำในช่วงหลัง สีหน้าอีกฝ่ายดูเป็นกังวลเหมือนเช่น

คำพูดที่เขาเปล่งออกมา

“คิวเรียวของมนสิชาเล็กสูง

“ร้อนใจ ร้อนใจเรื่องอะไร มีอะไรหรือไง”

“ลุงยมบอกว่ามีคนมาจีบหมี” คนพูดตวัดเสียงเช่นเดียวกับหน้าตา เสียงหัวเราะใสหลุดออกมาจากริมฝีปากอัมระหว่างที่มีก็ทำอะไรจน

ไม่ยอมหยุด

“ปกติก็มีคนมาจีบไหม”

“แต่เห็นนี่ลุงยมบอกว่าหมีก็ชอบผู้ชายคนนั้น”

“ลุงยมรู้ขนาดนั้นเชียว” มนสิชาทำเสียงสูง “ก็ถ้าหมีชอบแล้วยังไงล่ะ”

“แล้วนพละ หมีจะเอาไปไว้ที่ไหน”

“ก็เอาไว้เป็นเพื่อนไง เราสนิทกันจนรู้ใจรู้ฟุ้งกันทุกซด เป็นเพื่อน
แหละดีแล้ว”

“หมี นพจริงจังนะ นพไม่ได้คิดว่าหมีเป็นเพื่อนตั้งแต่ตอนที่เรารู้
มัธยมปลายแล้ว หมีเองก็รู้”

รอยยิ้มที่มีบนใบหน้าจางหายไปทันทีเมื่อหญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองไป
ที่ชายหนุ่มรูปร่างสูง เมื่อก่อนนพคุ้นแก้งก้าง ผอมกะหร่อง แต่หลังจากสอบ
เข้าโรงเรียนชุมพลทหารเรือได้ และได้รับการศึกษาอยู่ที่นั่นสองปีจนกระทั่ง
เรียนจบมาทำงาน เด็กชายพอมๆ คนนั้นก็กลายเป็นชายหนุ่มหุ่นล่ำ หน้าตา
คมสันที่มีสาวๆ มาติดพันอยู่หลายคน และถึงจะรู้ว่าอีกฝ่ายคิดอย่างไรกับ
ตน แต่มนสิชาก็ไม่เคยคิดเกินเลยกับนพคุณไปมากกว่าคำว่าเพื่อน

“เพราะรู้ไงว่าเราเป็นแฟนกันไม่ได้ หมีเลยอยากเป็นเพื่อนกับนพแบบ
นี้ไปเรื่อยๆ หมีไม่อยากเสียเพื่อนที่ดีที่สุด เสียคนที่หมีพูดคุ้ยได้ทุกเรื่องไป”

“เห็นแก่ตัว...” นพคุณต่อว่า มองอีกฝ่ายอย่างเปิดอก “ลองคบกัน
ก่อนได้ไหม”

มนสิชาส่ายศีรษะไปมา

“ไม่ได้หรอก เพราะหมีรักคนอื่นไปแล้ว” มนสิชาตอบไว มั่นใจใน

คำตอบ

“อะไรกัน ไหนลุ่มยมว่าผู้ชายคนนั้นเพิ่งรู้จักกับหมី นี่พอณฑาเวลา กลับบ้านได้ก็รีบมาเลย อะไรกันหมี นพตือหมีอยู่ตั้งนานหมีไม่เคยคิดชอบ แล้วไอ้ผู้ชายคนนั้นมันมีอะไรถึงทำให้หมีบอกว่ารักมันได้ ทั้งๆ ที่หมีเพิ่งรู้จัก มันไม่นานมานี้เอง”

“มันบอกไม่ถูกหรือกนพ เราก็บอกไม่ได้ว่าทำไมเราถึงได้รู้สึกแบบนั้น พอเงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็รู้ว่ารักเขาแล้ว”

“หรือเพราะว่ามันรวย หรือเพราะว่ามันเป็นนายทหาร เห็นลุ่มยมว่า ขับรถคันโต ชิดเต็มบ่าเลยนี่ ไหนเลยจำเอกแบบนพจะไปสู้เขาได้”

“อย่าพาลสินพ มันไม่ใช่เพราะเขารวยหรืออะไรๆ อย่างที่นพพูดมา หรือกนะ ความรักมันบังคับกันไม่ได้ คนไม่รักไม่ว่าจะทำยังไงมันก็ไม่รัก หรือกนะ แล้วถ้าหมีจะรักนพ หมีก็คงรักไปนานแล้ว ไม่ต้องใช้เวลาคบกัน เป็นเพื่อนนานหลายปีแบบนี้หรือก”

นพคุณทำสีหน้าหงุดหงิดใจ ตอนที่ย้ายไปประจำอยู่ที่ตราดเขาก็ ห้วนใจอยู่แล้ววาระหว่างที่เขาห่างไป อาจมีใครบางคนเข้ามาหามนสิชา แต่ เพราะลุ่มยม ลุงแท้ๆ ของเขาสัญญาว่าจะสอดส่องให้เลยเขาใจไปได้บ้าง เขา จึงหมั่นกลับบ้านให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่...วันนี้สิ่งที่เขากลับที่สุดก็เกิดขึ้น

มนสิชาสวย ใครๆ ก็รู้ รู้กันทั้งอำเภอเพราะอีกฝ่ายมีตำแหน่งนาง นพมาศประจำอำเภอการันตี แต่ความที่มนสิชาเป็นคนเก็บตัว ไม่แต่งหน้า แต่งตัวเทียวเตร ไหนจะვნวนอยู่กับครอบครัว ทำให้คนที่เข้ามาสนใจหายกันไปทีละคนสองคน

“เขาเป็นใคร บอกนพได้ไหม นพจะไปสืบให้ มันอาจจะมาหลอกหมี ก็ได้ สมัยนี้นายทหารเกียะแยะไป”

“นพ...” มนสิชาเรียกคนที่เธอเห็นว่าเป็นเพื่อนอย่างอ่อนใจ “เรารู้ว่า นพกังวล รู้ว่านพห่วงเรา แต่เราขอนะ อย่าเข้ามายุ่งเลย”

“หมีสิไม่เข้าใจ” นพคุณเริ่มใส่อารมณ์ในน้ำเสียง “แค่บอกว่ามันเป็นใครก็ได้หรือ...”

นพคุณตาโตพร้อมขยับยืนเมื่อเห็นนายทหารยศใหญ่คนหนึ่งก้าวเข้ามาในบ้านของมนสิชา

หรือว่าคนนี้?

สายตาเคร่งเครียดจ้องมองไปที่ร่างสูงใหญ่ สง่า ที่ก้าวมายืนอยู่เบื้องหน้า

คิ้วหนาเล็งสูงขึ้นอย่างประหลาดใจเมื่อเห็นว่าภายในบ้านไม่ได้มีแค่มนสิชา วรณสิงห์ไค้ังศีรษะรับเมื่อได้รับการทำความเคารพจากนายทหารชั้นประทวนที่ยังอยู่ในเครื่องแบบเต็มยศเช่นเดียวกับเขา

มนสิชาส่งยิ้มให้คนที่เพิ่งก้าวเข้ามาในบ้าน แม้ใจจะกังวลแต่หญิงสาวก็ไม่ได้แสดงอาการอะไรออกไป

“คุณสิงห์คะ นี่นพคุณค่ะ นพเป็นหลานชายลุงยม แล้วก็ก็เป็นเพื่อนบ้านของหมี บ้านเขาอยู่ลึกเข้าไปในตรอกนี่ค่ะ”

“มาเยี่ยมบ้านหรือ” วรณสิงห์มองเครื่องหมายต่างๆ บนเสื้อเครื่องแบบลายพรางที่อีกฝ่ายสวมใส่

“ครับ ผมประจำอยู่ฐานตราดครับ” นพคุณตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น พร้อมทั้งพยายามรักษาสีหน้าและท่าทางของตนไว้ เพราะไม่คิดว่าคนที่มาติดพันมนสิชาจะมียศใหญ่ขนาดนี้ แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ชอบ ไม่ชอบที่อีกฝ่ายดูแตกต่างจากมนสิชามากไป และไม่ชอบที่นายทหารตรงหน้ามีอายุมากกว่าเขาและมนสิชาหลายปี ซึ่งอาจจะเกินรอบด้วยซ้ำไป

ทั้งสามคนนิ่งไปสักพักเหมือนกำลังรอดูท่าทีของกันและกัน สุดท้ายก็เป็นนพคุณที่กล่าวขอตัว ยอมถอยก่อน

“ผมต้องขอตัวก่อนครับ มาถึงก็แวะหาหมีก่อน ยังไม่ได้เข้าไปที่บ้าน”

“เชิญ” เสียงนุ่มแต่ทรงอำนาจพูดด้วยน้ำเสียงปกติ แต่ทำเอาคนได้ยินถึงกับใจไม่ดี วรณสิงห์โน้มศีรษะอีกหนเหมือนนพคุณทำความเคารพ

เขาอีกครั้งก่อนจะเดินเลี้ยวออกไปจากบ้านของยายโสน ใบหน้านิ่งเฉยเช่นเดียวกับแววตาหันมาหามนสิชาทันทีที่บุคคลที่สามเดินลับตาไป “ผมมาขัดจังหวะอะไรหรือเปล่า”

หญิงสาวถอนใจ

“ไม่หรอกค่ะ” มนสิชาตอบสั้นๆ แล้วลงมือเก็บข้าวเก็บของที่ยังทำค้างอยู่ แต่เธอก็ทำได้ไม่เท่าไร เมื่อถูกมือใหญ่จับข้อมือให้ลุกขึ้นมาเผชิญหน้ากับคนที่ทำหน้าดุๆ อยู่ในตอนนี้

“อย่าหันหนีผม เด็กคนนั้นมาจีบหมีหรือเปล่า”

“นพเป็นเพื่อนค่ะ แต่เขาก็ชอบหมี” มนสิชาตอบตามตรง แต่ถึงจะไม่มီးอะไรปิดบังเธอก็ไม่กล้าสบตาอีกฝ่ายอยู่ดี เพราะรู้สึกถึงความใกล้ชิดที่มากกว่าทุกครั้งที่ได้อยู่ด้วยกัน

“แล้วหมีชอบเด็กคนนั้นหรือเปล่า” เสียงเข้มดูแม้จะเบาแต่เฉียบขาดถาม ชายหนุ่มจ้องมองใบหน้าสวยอย่างจับผิด เขาเห็นเพียงสองแก้มแดงก่ำกับดวงตาที่หลุบต่ำ “ถ้าไม่ได้ชอบก็งยหน้าขึ้นมาสบตากับผม”

“ไม่สบตาได้ไหมคะ” หญิงสาวเอ่ยถามเบา

“ไม่ได้ครับ เพราะผมอยากสบตากับหมี หมี มัดหมี”

อาจเพราะเสียงนุ่มที่เรียกชื่อเธอ นั่นสั้นพรักว่าปกติก็เป็นได้ มนสิชาถึงได้เงยหน้ามาสบตากับวรรณสิงห์

“อย่าไปรักคนอื่น รักได้แค่ผม...” ใบหน้าหล่อเหลาค่อยๆ เคลื่อนเข้าหา และแนบจูบแผ่วเบาลงมานริมฝีปากอím ในขณะที่สองมือตั้งร่างบางเข้ามาถอดรัดไว้แน่นขณะที่ตบเบียดริมฝีปาก แม้อีกฝ่ายจะเบี่ยงหนีตามสัญชาตญาณหรือปิดปากของตนเองแน่น แต่มีหรือวรรณสิงห์จะยอมแพ้

ผู้หญิงคนนี่คือผู้หญิงของเขา เขาจะไม่ปล่อยเธอให้ใคร...วรรณสิงห์ค่อยๆ ขยับ ขบแ้มปากอímทั้งบนและล่างสลับกันไปมา จนกระทั่งหญิงสาวเผลอหลุดตรง ชายหนุ่มถึงใช้โอกาสนั้นแทรกปลายลิ้นเข้าไปข้างใน

กระแสดความหวานไม่ไหวที่เล่นพล่าน มันไม่เหมือนกับครั้งไหน ไม่เลย

ความรู้สึกหวานล้ำราวกับน้ำผึ้งเดือนห้า นี่เป็นครั้งแรกที่วรรณสิงห์ได้สัมผัส หากจะมีจูบไหนก่อนหน้านี้นี้ที่เคยจำได้ ตอนนี้นั่นก็กลายเป็นอดีตที่ไม่จำไปแทบจะทันที วรรณสิงห์จึงจูบย้ำ ดูดตึง หยอกเย้า หลอกล่อ จนกระทั่งร่างบางในอ้อมกอดเลิกต่อต้าน ขยับริมฝีปากพยายามโต้ตอบกลับเขา

วรรณสิงห์ครางลึกในอก กอดรัดร่างบางแน่นขึ้นไปอีก หัวใจที่เคยด้านซามาเนิ่นนานเริ่มร้อนรุ่ม ชุ่มชื้นใจ

“คุณสิงห์...” มนสิชาแหงนเงยขึ้น ยอมให้เขาสอดลิ้นเข้าไปในโพรงปาก พร้อมกับเอียงหน้ารับจูบ

ริมฝีปากหนาผล่อออกมาแล้วแต่ยังวนเวียนไล่จูบอยู่บนใบหน้าสวย ปลายลิ้นอ่อนลากลไกลไปทั่วซอกคอขาวนวลในขณะที่อ้อมกอดแกร่งก็ยกกอดรัดหญิงสาวแน่น

มนสิชาหายใจหอบ แก้มขึ้นสีแดงช้ำ หน้าร้อนผ่าวไปหมด ไม่กล้าแม้แต่จะลืมตาขึ้นมาเพราะรู้สึกว่าการที่ทุกอย่างรอบตัวหมุนคว้างไปหมด ได้แต่กอดรัดอีกฝ่ายไว้แน่นเพราะกลัวว่าหากตนปล่อยมือ เขาจะไม่มีแรงยืนและทรุดฮวบลงไปกองอยู่กับพื้น

“พูดสิ บอกรักผม”

“อ้อ...คุณสิงห์” มนสิชาก้มหน้าหลบเมื่อริมฝีปากเขาแต่ใจเริ่มรุกไล่อีกหน

“ว่าไงครับ” ชายหนุ่มถามยามที่ริมฝีปากเคลือบอยู่แถวๆ ซอกคอขาวที่หอมละมุน

“ปล่อยเถอะนะคะ เดี่ยวมีใครมาเห็นเข้า” สองมือเลื่อนมาวางอยู่ที่แผ่นอกกว้าง อิงคิระชะบ สูดดมกลิ่นกายของผู้ชายแท้ๆ

“หมีเป็นของผม พูดสิ...”

“ค่ะ...เป็น...ของคุณ” มนสิชายอมรับอย่างง่ายดาย เธอเป็นของเขา ตั้งแต่วันแรกที่ได้สบตากันแล้ว

รอยยิ้มเผยขึ้นทันทีที่ริมฝีปากหนา ก่อนจะมอบจูบหวานเป็นการ

ตอบรับคำตอบที่แสนจะถูกใจให้อีกครั้ง แต่เนิ่นนานไม่แพ้ครั้งแรก

“วันนี้ผมอยากชวนหม้อออกไปกินข้าวเย็นด้วยกัน”

ใบหน้าที่ชวนชอบอยู่กับอกกว้างนิ่งไปนิดก่อนจะพยักหน้ารับ “แต่ต้องหลังจากเก็บร้านเรียบร้อยแล้วนะคะ”

“ครับ ผมรอได้ ถ้าอย่างนั้นคืนนี้ผมมารับหม้อที่บ้านตอนสองทุ่มนะครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นไปสบตา แคมองสบตาเขาก็ทำเอาใจอ่อนโยน เชนอายจนแดงเรื่อไปทั้งตัว

“มัดหมี่” เสียงทุ้มก้มลงกระซิบแผ่วข้างใบหู กตริณฟีปากลงไปที่ชอกคอหอมกรุ่น จมูกโด่งคมซุกใช้เบาๆ จนมนสิชาส่งเสียงแผ่ว रिฝปากของเขาแผ่มเบาๆ ที่ใบหูอย่างหยอกเย้าจนร่างบางที่กักกอดอยู่สั่นสะท้านวูบวาบไปกับสัมผัสแรกที่เพิ่งเคยได้รับ โดยที่ทั้งคู่ไม่รู้เลยว่าไม่มีใครแอบมองอยู่ด้วยความเจ็บช้า

หลังจากเร่งรีบทำทุกอย่างจนเรียบร้อยแล้ว มนสิชากรีบอาบน้ำแต่งตัวรอตามที่นัดหมายไว้กับวรรณสิงห์ หญิงสาวหยิบชุดติดกันซึ่งมีอยู่ไม่กี่ชุดออกมาสวม เสื้อผ้าส่วนใหญ่มนสิชามักซื้อมาจากตลาดนัดวันพุธ ซึ่งจะมีพ่อค้าแม่ค้านำเอาเสื้อผ้ามือสองของญี่ปุ่นและเกาหลีมาขายในราคาเกินร้อยนิดๆ หากเป็นเสื้อหรือกางเกงบางที่ก็ตัวละยี่สิบ สามสิบบาทก็มี

ชุดที่หญิงสาวสวมอยู่นี้ก็เป็นเสื้อผ้ามือสองที่พ่อซื้อมาก็ต้องเอามาแช่น้ำยาฆ่าเชื้อ เอามาต้ม และซักก่อนจะสวมใส่อีกหนเพื่อป้องกันเชื้อโรคที่อาจปนมา เพราะเท่าที่เคยคุยกับคนขายเขาว่าเสื้อผ้าพวกนี้ถูกยัดใส่กระสอบมาปนๆ กัน ถูกอัดใส่ตู้คอนเทนเนอร์ข้ามน้ำข้ามทะเล ใช้เวลาเป็นเดือนๆ กว่าจะมาถึงประเทศไทย

ยายโสณถึงกับยิ้มยามที่หลานสาวเดินออกมาจากห้องนอน ในขณะที่นำมรดกปรบมือชอบใจ

“พี่หมีสวยสุดๆ ไปเลย”

มนสิชายิ้มอย่างซัดเซิน เพราะไม่บ่อยนักที่เธอจะได้แต่งตัวสวยๆ และได้ออกไปไหน หญิงสาวเดินเข้ามานั่งข้างๆ ยายและน้องชาย

“อย่ากลับให้มันดีมากมาย” ยายโสนบอกหลานสาวด้วยความห่วงใย แม้จะวางใจในตัววรรณสิงห์ แต่ก็อดห่วงไม่ได้ เมื่อหลานสาวของนาง แสดงออกว่าชอบนายทหารหนุ่มใหญ่มากอยู่ “แล้วก็ระวังตัวด้วย อย่าไปเจออันกับเขาเข้าเชียวละ”

“จะยาย” มนสิชาเข้าใจคำพูดของยายโสนโดยไม่ต้องให้อธิบายเพิ่ม ก่อนจะหันไปตามเสียงกระแอมที่ดังมาจากหน้าประตูบ้าน

มนสิชาถึงกับอึ้งไปเมื่อวรรณสิงห์ดูแปลกตาไปจากปกติ ปกติเธอเห็นเขาแต่ในชุดเครื่องแบบ เครื่องแบบครึ่งท่อน หรือไม่ก็ชุดแนวสปอร์ต แต่พอวันนี้ได้เห็นเขาใส่เสื้อเชิ้ตเนื้อดีสีน้ำเงินเกือบดำ กับกางเกงสแล็กพอดีตัว ขณะที่ยืนตานั้นพราวระยับ ท่าทางพึงพอใจเป็นอย่างมากเมื่อเห็นเธอ

เธอกับเขาเหมือนนัดกันแต่งตัวเพราะสีเสื้อที่ทั้งคู่สวมใส่แทบจะเป็นสีเดียวกัน

วรรณสิงห์คลานเข้าเข้าไปหายายโสนทันทีที่มาถึง แสดงถึงความเคารพและให้เกียรติผู้ที่อาวุโสที่สุดในบ้านหลังเล็กๆ หลังนี้

“ผมมาขออนุญาตพาหมีไปกินข้าวเย็นด้วยกันครับ”

“หมีบอกแล้ว ว่าแต่จะไปที่ไหนล่ะ” ยายโสนพยักหน้ารับระหว่างที่สายตาเหลือบแลไปทางหลานสาว

“แถวๆ โรงร่อนเขาชีจรรย์ครับ”

“อืม ไปเถอะๆ แล้วก็อย่าให้ดีมากมายล่ะ”

“ครับ” วรรณสิงห์รับคำก่อนหันไปพยักหน้าส่งยิ้มให้มนสิชา พร้อมกับยื่นรอยยิ้มใจเย็นจนกระทั่งเดินออกจากบ้านมาขึ้นรถที่จอดอยู่ริมถนน และแม้จะขึ้นมานั่งอยู่บนรถแล้ว วรรณสิงห์ก็ไม่ได้มีท่าทีจะสตาร์ตรถให้เคลื่อนออกไปตามทาง แต่กลับหันมาจ้องมนสิชาพร้อมกับยิ้มที่มุมปาก

ท่าทางอารมณ์ดี “ผมบอกหมีหรือยังครับ ว่าหมีสวยมากคืนนี้”

“เพิ่งบอกตอนนี้นี่แหละค่ะ” หญิงสาวยิ้มรับ ทั้งๆ ที่ขีดเขียนแต่ก็ทำใจล้าหันไปสนทนากับวรรณสิงห์

“คืนนี้ผมคงต้องพูดประโยคนี้อีกหลายครั้งแน่ๆ”

“ค่ะ หมีจะรอฟัง” ในที่สุดมนสิชาก็ทนกับตาพวาระยับที่วรรณสิงห์ใช้มองเธอไม่ได้ เพราะยิ่งมองนานเท่าไรก็รู้สึกถึงความร้อนที่ใบหน้าจะเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ หญิงสาวสะดุ้งเบายามที่มีมือซึ่งวางอยู่บนหน้าตักถูกจับและถูกกุมเอาไว้ระหว่างที่วรรณสิงห์สตาร์ตรถและค่อยๆ เคลื่อนตัวออกไป หญิงสาวมองมือของตนเองที่อยู่ในมือของวรรณสิงห์ก่อนจะอมยิ้มจนปวดแสบ ไม่ได้สะบัดหรือถอยหนีแต่อย่างใด

ร้านที่วรรณสิงห์พาเธอมาอยู่นอกตัวอำเภอลัดทิบ ใช้เวลาขับรถประมาณสิบนาที ตอนแรกก็สงสัยว่าทำไมเขาไม่พาเธอไปกินร้านอาหารแถวๆ บ้านซึ่งมีอยู่หลายร้าน บางร้านเป็นร้านขึ้นชื่อ รสชาติดี ราคาที่ย่อมเยาเป็นมิตรกับเงินในกระเป๋า แต่ร้านที่วรรณสิงห์พามาทำให้มนสิชาถึงกับต้องกะพริบตามองเหมือนไม่เชื่อว่าสถานที่แบบนี้จะมีอยู่จริงๆ ตัวร้านอาหารเป็นร้านแบบเปิดโล่ง ตั้งอยู่บนเนินเขาสูงที่มีทุ่งหญ้าเขียวขจี ตกแต่งโฉโลโนสไตร์อิตาลี ทำเอามนสิชาแทบไม่กล้าก้าวเท้าลงจากรถ

ยิ่งเดินเข้าไปในร้าน ทุกอย่างก็ดูลายตาไปหมด ผู้คนก็แต่งกายสวยหรูจนชุดที่เธอว่าสวยแล้วดูธรรมดาไปในทันที หญิงสาวทำได้แค่เพียงเดินตามการจับจ้องของวรรณสิงห์ไปเรื่อยๆ มองตามแผ่นหลังกว้างไป ด้วยความรู้สึกตื่นเต้น ที่นั่งซึ่งวรรณสิงห์จองไว้นั้นอยู่ในโซนริมสุดของเนิน แต่ก็ไม่ใช่ไกลจากเวทีที่มีการแสดงดนตรีสด แก้วที่ที่เป็นโซฟาผ้าตัวใหญ่นั่งสบายมีหมอนอิงให้วางแขนด้วย วรรณสิงห์เลือกนั่งแก้วี่ตัวเดียวกับเธอ และถึงจะนั่งด้วยกันแต่ก็ยังมึนเนื้อที่เหลือนี้อีกมาก ไม่ได้ทำให้อึดอัดหรือเบียดเสียดแต่อย่างใด แต่กว่าที่หญิงสาวจะปรับตัว เลิกเกร็ง เลิกนั่งหลังตรง เลิกตื่นเต้นกับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ได้นั้นก็ต้องใช้เวลาพอสมควร

เวลาผ่านไปสักพักบริการก็นำเมนูอาหารเล่มหนาที่มีรูปประกอบมายื่นให้ด้วยกิริยานอบน้อม แต่พอเปิดดูและเห็นราคาอาหารก็ทำเอามนสิชาถึงกับเกิดความรู้สึกอึดอัด ก็นอะไรไม่ลงขึ้นมาทันที เพราะที่ถูกต้องที่เห็นนั้นก็จานละสองร้อยเข้าไปแล้ว

“กินอะไรดีครับ”

“คุณสิงห์สั่งเถอะค่ะ หมีกินอะไรก็ได้”

“บูม้าผัดมะนาว ผัดเรือเปาะเปาะ กุ้งแม่น้ำสดุ้ง แองลิ้มไข่ปลา-เรียวเขียวละกัน ส่วนเครื่องดื่มผมขอเบียร์ หมีกะเอาไวน์หรือเครื่องดื่มอะไรไหม” ชายหนุ่มไต่ยาวหลังพลิกดูรายการอาหารอยู่ชั่วครู่

หญิงสาวส่ายหน้าทันที “ขอน้ำเปล่าก็พอค่ะ” มนสิชาบอกอย่างเกรงใจ เพราะแค่ราคาอาหารที่วรรณสิงห์สั่งไปนั้น คำนวณคร่าวๆ ก็น่าจะเป็นพันหรือสองพันเข้าไปแล้ว เงินขนาดนี้กว่าเธอและยายจะได้มาก็ต้องทำกับข้าวนั่งขายกันเป็นวันสองวัน เลยทำให้อดเสียดายไม่ได้

“หมีกินอะไรไหม” วรรณสิงห์ขยับนั่งเอนตัวอิงพนัก ปล่อยตัวด้วยท่วงท่าสบายๆ

“ที่นี่สวยมากค่ะ” มนสิชาขอมรับชมขณะมองไปรอบๆ อีกหน

“ห้องที่เรามาพักกันบ๊อย ผมก็มาครั้งสองครั้ง ชอบบรรยากาศ มันโล่งสบายดี ไว้วันหลังผมจะพามาอีก”

แต่มนสิชากลับส่ายหน้าทันที “อย่าเลยค่ะ หมีกะเกรงใจ”

รอยยิ้มขำและประหลาดใจในคำพูดของมนสิชาเกิดขึ้นทันทีบนใบหน้าของวรรณสิงห์ “เกรงใจทำไมล่ะ ผมเห็นใครๆ ก็ชอบมาพักผ่อนแบบนี้กันทั้งนั้น”

“ใครๆ ของคุณสิงห์คงไม่ใช่หมีกะหรือค่ะ หมีกะชอบอยู่บ้าน ทำกับข้าว กินกับคนในครอบครัวมากกว่า อีกอย่าง...ถึงแม้ที่นี่จะสวย บรรยากาศดี แต่ราคาอาหารก็ไม่ใช่ถูกๆ”

“อย่าไปคิดถึงมันสิ ผมก็แค่อยากพาหมีกะมาเปิดหูเปิดตา และใช้เวลา

อยู่ด้วยกันสองคนบ้างก็เท่านั้น”

“ขอบพระคุณคุณสิงห์มากนะคะที่เมตตาหมี แต่หมีคิดว่าที่นี้มัน
หรุหราบไปหน่อยก็เท่านั้น”

วรรณสิงห์ไม่ได้ต่อความใดๆ เพราะกำลังประหลาดใจในความคิด
ความอ่านของมนสิชามากกว่า ผู้หญิงคนหนึ่งติดความหรุหราบ สะดวกสบาย
แต่คนนี้ก็กลับประหยัด มัธยัสถ์ ประมาณตน พอใจในความเป็นอยู่แบบ
เรียบง่ายได้อย่างน่าเหลือเชื่อ

“เฮ้ย สิงห์...นั่นสิงห์หรือเปล่าวะ”

ผู้ชายที่เดินมาพร้อมกับผู้หญิงอีกสองคนปรีเข้ามาที่โต๊ะซึ่งวรรณสิงห์
นั่งอยู่ วรรณสิงห์ลุกขึ้นยืนพร้อมเดินเข้าไปหาชายคนดังกล่าวทันที ก่อนที่
ทั้งคู่จะจับมือตบปากกันแจกเช่นคนที่คุ้นเคยกันอยู่เดิม

“ไอ้เหม ไปโง่มาโง่วะ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะมึง”

“วะพาน้องๆ เขามาเที่ยว แล้วมึงเป็นโง่วะ หนก่อนเข้าไปหาที่ได้เขา
ว่ายัยขึ้นมาสัตหีบแล้ว นี่ก็ว่าจะโทร. หาอยู่” ชายชื่อเหมมองเลยมาที่หญิง
สาวซึ่งนั่งร่วมโต๊ะอยู่กับวรรณสิงห์ ก่อนที่คิ้วของเขาจะขมวดเข้าหากันแน่น
รอยยิ้มที่มีอยู่บนใบหน้าแทบจะจางไป พร้อมกับหันไปมองที่ใบหน้าของ
เพื่อนที่ไม่ได้พบกันมานาน

วรรณสิงห์รู้สึกได้ถึงความผิดปกติของเพื่อนทันที ก่อนจะกระแอม
และหันกลับมาหามนสิชา พยักหน้าและยื่นมือออกมาตรงหน้าทำให้
หญิงสาวต้องจับมือเขาและขยับลุกขึ้น

“น้องหมี มนสิชา คนนี้เหมราชเพื่อนผม”

มนสิชายกมือไหว้เหมราชทันที ซึ่งอีกฝ่ายก็รับไหว้เธอเช่นกัน แต่
สีหน้าของเขากับสายตาที่มองมาทำให้หญิงสาวเกิดความอึดอัดใจ

“เอ่อ...” เหมราชถึงกับพูดไม่ออกไปชั่วขณะเพราะเขาเป็นอีกคนที่รู้
เรื่องความรักความหลังของวรรณสิงห์พอสมควร ก่อนจะกลบเกลื่อนด้วย
การแนะนำสาวๆ ที่มากับเขาให้วรรณสิงห์และมนสิชาได้รู้จัก “ข้าไม่กวนเอ็ง

ดีกว่า เชิญตามสบายนะ เดี่ยวจะโทร. ไปหาวันหลังละกัน”

“เออๆ” วรณสิงห์ตบท้ายเพื่อนอีกรอบ รอจนกระทั่งทั้งสามคนเดินไปนั่งที่โต๊ะแล้วถึงได้นั่งลงบ้าง

“เพื่อนสนิทคุณสิงห์หรือคะ” มณลิษาถามอย่างสนใจ สงสัยในพฤติกรรมของเหมราชที่แม้แต่ตอนนี้ที่ไปนั่งอยู่เสียไกลที่โต๊ะอีกฝาก แต่เธอก็ยังเห็นสีหน้าและสายตาแปลกๆ ที่มองกลับมาทางนี้

“ครับ เพื่อนในรุ่น แต่ลาออกไปเป็นกัปตันเรือพาณิชย์ของเอกชน หลังจบมาไม่นาน”

“ไม่รู้หมีคิดมากไปหรือเปล่าคะ แต่คุณเหมราชเขามองหมีแปลกๆ”

“ไม่มีอะไรหรอก เพื่อนผมมันชอบมองคนสวยๆ อาหารมาพอดี...”

ถึงวรณสิงห์จะบอกไม่มีอะไร แต่สั้มเสียงเขาก็ติดจะเครียดจนมนลิษารู้สึกได้ แต่หลังจากที่บริการมาเสิร์ฟอาหาร และได้พูดคุยกันในเรื่องทั่วไป มีดนตรีเพราะๆ เล่นคลอให้ฟังไปกับบรรยากาศที่แสนจะโรแมนติกเพียงไม่นานหญิงสาวก็ลืมเรื่องราวก่อนหน้านี้ไปจนหมดสิ้น สองตา หนึ่งหัวใจ รับรู้ได้แค่เพียงเรื่องราวของนายทหารเรือหนุ่มใหญ่ซึ่งนั่งโอบกอดเธอไว้หลวมๆ ในขณะนั้นเท่านั้น